HATIXHJA (r.a.)

Hatixhja (r.a.)

Myslimania e parë dhe bashkëshortja e Profetit Muhamed (paqja qoftë mbi Të)

PRIZMI

© Të gjitha të drejtat janë të rezervuara

Ndalohet shumëfishimi, botimi, fotokopjimi dhe depozitimi
elektronik, mekanik apo me anë të ndonjë sistemi tjetër regjistrimi
i teksteve dhe figurave të krejt librit apo të një pjese të tij,
pa leje me shkrim nga shtëpia botuese

HATIXHJA (r.a.)

Myslimania e parë dhe
bashkëshortja e Profetit Muhamed *(paqja qoftë mbi Të)*

Editor: xxxxxxxxxxx
Përktheu: Erjon H. SUKAJ
Redaktoi: xxxxxxxxxxxx

Design: Indrit ISUFI

ISBN: 978-99956-767-9-7

Shtëpia Botuese "PRIZMI"
Adresa: Rr. Abdi Toptani
Torre Drin
K. 11, Nr. 112, Tiranë
www.prizmi.com

Shtypur në shtypshkronjën Emal, 2014

PARATHËNIE

Në përgjithësi njerëzit përpiqen të imitojnë ato modele të cilët u prezantohen, duke bërë kështu një jetë të ngjashme me të tyren. Ata që jetojnë në përputhje me këto "stereotipe" kanë më tepër mundësi të orientojnë veten në rrugën e duhur, ndërsa ata të cilët nuk kanë gjetur udhëzues në modele të tilla, mbeten të padrejtuar. Për këtë arsye, Kurani, herë pas here, tërheq vëmendjen për tek profetët, duke treguar shembuj nga jetët e tyre në mënyrë që njerëzit të shikojnë një portret të besimtarit ideal. Profeti Muhamed paqja qoftë mbi Të po ashtu i është referuar në mënyrë të përsëritur këtyre shembujve për t'i treguar njerëzimit këtë model jetese.

Edhe në të ashtuquajturën epokë "moderne", njerëzimi nuk ka qenë në gjendje ta pastrojë veten nga hedonizmi dhe indulgjenca, kështu që mundësia jonë e vetme për të jetuar të lumtur dhe në harmoni varet nga të pasurit e sa më shumë modeleve të tilla. Popujt të cilët kanë arritur të nxjerrin nga mesi i tyre shembuj të tillë, deri në njëfarë mase, kanë bërë shumë përpara në këtë rrugë. Idealja, për të cilën kemi shumë nevojë sot, mund të arrihet vetëm duke ndjekur gjurmët e njerëzve që kanë rrezatuar dritë përreth tyre. Për të fituar përsosmërinë, një person duhet ta formësojë jetën e tij sipas atyre modeleve.

Sipas Profetit Muhamed paqja qoftë mbi Të, Sahabët e nderuar, të cilët ishin ndër njerëzit më të mirë të të gjitha kohërave, janë një thesar i pasur për zgjidhjen e problemeve të sotme dhe ne duhet të nxjerrim mësime nga shembujt që jetët e tyre na paraqesin.

Kështu, ne po ju prezantojmë një grua aktive, një model të artë, një njeri të paharrueshëm, të parën e të parave, mbretëreshën e të gjitha grave, jetën e Hatixhes së nderuar, gruas së parë të Profetit Muhamed.

Le të jetë ajo një burim mirësie për të gjithë.

HYRJE

Një nga nevojat më urgjente për ne sot është të njohim jetët e pashembullta të Sahabëve të nderuar, të cilët u edukuan drejtpërdrejt nga vetë Profeti Muhamed paqja qoftë mbi Të. Zgjidhjet për shumë probleme që sot duken të pazgjidhshme, mund të gjenden të fshehura atje. Ata, jo vetëm vunë në praktikë parimet e jetës shoqërore, por e bënë këtë nën udhëheqjen hyjnore dhe të asaj profetike, duke siguruar kështu prototipin e ekzistencës humane dhe një shembull për të gjithë ata që do të vijnë pas tyre.

Gjenden shumë metoda që mund të përdoren për të shpjeguar aspektet historike të jetëve të tyre me vlerë. Unë kam zgjedhur të përqendrohem kryesisht në atë se si mësimet e kohës së tyre mund të aplikohen sot, në mënyrë që ata të sjellin përfitimin maksimal, sesa të mahnitemi me të kaluarën. Për ta bërë këtë, në vend që të mbush rreshtat me imagjinatën time, kam menduar që më e mira është të paraqesim dialogun midis disa Sahabëve që i referohen personit të Hatixhes së bekuar. Kam preferuar që t'ua lë ekspertëve të tregojnë burimin nga janë marrë, pa u futur në kritika teksti, meqë ky nuk është as qëllimi ynë.

Duke qenë një nga personazhet më dinamike dhe vitale të historisë islame, jeta e pashembullt e Hatixhes ka qenë një burim frymëzimi dhe inkurajimi për të gjithë burrat dhe gratë. Ajo është një udhëzuese, e cila ka luajtur një rol model për të gjithë ata që aspirojnë një shërbim aktiv me jetën dhe pasurinë e tyre në rrugën e Allahut dhe të Profetit. Jeta e saj është një

model i efektshëm për ata të cilët dëshirojnë të mbahen mend shekuj më vonë pas vdekjes. Ajo gjithashtu hapi një rrugë për të gjitha gratë, duke u bërë një shembull me ato që arriti në jetë si grua, megjithëse jetoi në një kohë kur të qenit grua ishte një disavantazh dhe mangësi.

Kështu, pa u zgjatur më tepër, po ia lëmë lexuesit vlerësimin e jetës së saj.

NJË FAMILJE FISNIKE

"Mos u frikëso! Allahu pa dyshim do të të mbrojë ty. Ti je i tillë që ruan lidhjet farefisnore, ndihmon të dobëtit dhe ushqen të varfrit. Ti je gjithmonë mikpritës me mysafirin, ti vazhdimisht kërkon të vërtetën duke iu përkushtuar plotësisht rrugës së drejtë…"

Këto ishin fjalët që Hatixhja i tha bashkëshortit të saj, Muhamed, të Dërguarit të Allahut, në kthimin e Tij në Mekë nga shpella Hira, e cila gjendej në majën e një mali në periferi të Mekës, ku atij i erdhën fjalët e para të Shpalljes Hyjnore përmes Kryeengjëllit Xhebrail. Ai kishte nxituar për tek bashkëshortja e tij e dashur për të gjetur ngushëllim pas eksperiencës tronditëse të takimit të parë me Engjëllin e Shpalljes.

Pra, kush ishte Hatixhja, e cila mundi të tregonte një forcë kaq bindëse pa hezitimin më të vogël, menjëherë pas dëgjimit të lajmit? Kush ishte kjo grua që e mbështeti dhe i dha siguri Profetit kur ai shkoi tek ajo, duke i kujtuar atij veprat e kaluara si një konfirmim që eksperienca e pazakontë ishte me të vërtetë nga Allahu, duke i sugjeruar më pas të kërkonin këshillë nga dijetari Uaraka ibn Neufel, në mënyrë që ai të vërtetonte ato që ajo i kishte thënë? Cilat ishin burimet e saj të ushqimit shpirtëror dhe këshillës, dhe cilat ishin ato virtyte që fitoi ajo përmes vendosmërisë së saj?

E nderuara Hatixhe, Allahu qoftë i kënaqur me të, lindi rreth vitit 555 e.s., 15 vjet përpara se mbreti i Jemenit, Ebreheja dhe ushtria e tij të sulmonin Qabenë, një ngjarje e përdorur si pikë referimi në historinë arabe. Babai i saj ishte Huvejlid ibn Esedi

ndërsa nëna Fatime bint Zejda.

Huvejlidi ishte ndër anëtarët më të nderuar të fisit Kurejsh dhe mekasit kërkonin mendimin e tij për çështjet e tyre më të rëndësishme. Së bashku me gjyshin e Profetit, Abdulmutalibin, ai ishte një nga anëtarët e delegacionit të nisur për të parandaluar një rrezik që do të vinte nga Jemeni.

Ajo gjithashtu kishte një linjë të përbashkët prejardhjeje me Muhamedin paqja qoftë mbi Të: Kusaj ibn Kilabi ishte ai që lidhte familjet e tyre 5 gjenerata më parë. Po ashtu nga ana e nënës së saj, Fatimes, kishte një lidhje të ngjashme me familjen e Muhamedit me anë të paraardhësve të saj, Luajit dhe Abdul Menafit.

Në të njëjtën kohë, rrethi më i afërt familjar i Hatixhes luajti një rol me rëndësi të madhe në përgatitjen e saj për ditët që do të vinin. Ia vlen të përshkruajmë shkurtimisht këtu personat më të afërt të saj për të kuptuar ambientin nga rridhte ajo.

* Xhaxhai i saj, Amr ibn Esed, i cili mori përsipër detyrën e babait të saj pas vdekjes së këtij të fundit në luftën e Fixharit, ishte një nga liderët e Mekës.

* Motra e saj, Hala, u martua me Rebi ibn Abduluzan dhe ata patën një fëmijë, Ebu Asin, i cili u njoh më vonë si "i besueshmi". Pasi mori miratimin e Profetit, Hatixhja e martoi vajzën e tyre Zejneben me këtë nip të saj, të njohur për ndershmërinë e tij.

* Hakim ibn Hizami ishte nipi tjetër i Hatixhes. Hakimi, i njohur si fëmija i parë i lindur në Qabe, ishte një mbështetës i fuqishëm i tezes së tij në punët e saj të tregtisë. Ai lindi 3 vjet përpara vitit të Elefantit dhe ishte në të njëjtën kohë një nga shokët më të afërt të Muhamedit para profetësisë. Ai kishte marrë përsipër detyrën të ndihmonte pelegrinët që vinin në Mekë; këtë detyrë ai e trashëgonte nga stërgjyshi i tij, Kusaji.

Ishte ai që bleu Zejdin, i cili do të bëhej një nga ndihmësit më të mëdhenj të Profetit Muhamed paqja qoftë mbi Të në ditët e

para të përhapjes së Islamit, nga Panairi i Ukazit dhe ia dhuroi atë Hatixhes. (Profeti e liroi Zejdin dhe e bëri ndihmësin e tij.) Hakimi gjithashtu bëri sakrifica të mëdha për të ndihmuar bashkësinë myslimane për sigurimin e të ardhurave gjatë viteve të bojkotit.

Pas betejës së Hunejnit ndërmjet besimtarëve dhe politeistëve Kurejshë, Profeti Muhamed paqja qoftë mbi Të i dha Hakimit 100 deve nga plaçka e luftës, sepse ai dëshironte të fitonte zemrën e këtij njeriu me vlerë. Vite më vonë, kur Hakimi u bë mysliman, pasi Meka ishte çliruar, Profeti e uroi atë duke i thënë: "Pa dyshim, kur ti u bëre mysliman, more me vete shumë të mira", duke iu referuar bamirësive të mëparshme të tij.

Dar'un Nedva (Shtëpia e Nedvës) ishte një vend pritjeje ku merreshin vendime të rëndësishme. Kjo i ishte lënë si trashëgim Hakimit dhe ai ia shiti atë Muavijes, duke dhuruar të gjitha përfitimet në rrugën e Allahut. Ai vdiq 54 vjet pas Hixhretit (emigrimi i Profetit Muhamed paqja qoftë mbi Të dhe shokëve të tij në qytetin e Medinës në vitin 622 (e.s.).

Hakimi ishte tregtar. Kur u çlirua Meka, Profeti Muhamed paqja qoftë mbi Të e përfshiu atë në përshëndetjet e tij dhe deklaroi se ata që kërkonin strehim në shtëpinë e Hakim ibn Hizamit ishin në duar të sigurta. Hakimi tregoi një ndjenjë të pashembullt sakrifice vetjake për të shlyer kohën gjatë së cilës ai nuk kishte pranuar Islamin, megjithëse kishte qenë shumë i afërt; ai dëshironte të kompensonte kohën e harxhuar pa vlerë në jetën e tij të kaluar. Në një rast, ai vendosi të shkonte për Haxh dhe përpara se të nisej, dhuroi 100 deve, 1000 dele dhe liroi 100 skllevër. Pasi i bëri një premtim Allahut dhe Profetit në Hunejn, ai kurrë nuk kërkoi asgjë nga askush dhe nuk pranoi madje as gjëra që i takonin me të drejtë nga plaçka e luftës. Ai ndërroi jetë në moshën 120 vjeçare; kishte jetuar për 60 vite në Epokën e Injorancës, para Islamit, dhe 60 vite të tjera si mysliman.

* Uaraka ibn Neufeli ishte kushëriri i Hatixhes, dhe gjatë viteve të rinisë së saj, burimi më i madh i dijes. Ai kishte mësuar mjaft për të lexuar dhe kuptuar Teuratin dhe Inxhilin (Dhiatën e Vjetër dhe Dhiatën e Re) në hebraisht dhe ishte një kërkues i rrugës së vërtetë, sepse për të, ishte e qartë se adhurimi i idhujve ishte absurd. Kërkimi dhe studimi i teksteve të vjetra e çoi atë në gjetjen e informacionit që parashikonte ardhjen e Profetit të Fundit, duke e bërë të qëndronte tërë ankth në pritje.

Ai i kishte treguar kushërirës së tij, Hatixhes, për këtë eksperiencë; ai po e përgatiste atë për ditët që do të vinin. Kjo ishte arsyeja që ajo i besonte atij çdo informacion të ri dhe ai ia interpretonte duke ia shpjeguar në një mënyrë që ajo ta kuptonte.

Në ato ditë poezia ishte një mjet i rëndësishëm komunikimi dhe Uaraka, herë pas here, i shprehte qëllimet e tij me poezi. Një ditë, kur Hatixhja kishte shkuar ta pyeste atë për disa gjëra, vargjet e tij treguan gjëra të mrekullueshme. Megjithëse ai thoshte që e ardhmja ishte e fshehur, ai e dinte se Engjëlli Xhebrail do t'i sillte Shpalljen dikujt të quajtur Ahmed (Kurani i referohet Muhamedit paqja qoftë mbi Të gjithashtu si "Ahmed", që do të thotë "më i lëvduari"), i cili do të shpallej Profet i dërguar me mesazhin e Allahut dhe detyrën e shpëtimit të njerëzimit.

Vite më vonë, Profetin Muhamed paqja qoftë mbi Të e pyetën për Uaraka ibn Neufelin, i cili kishte studiuar shkrimet e shenjta dhe kishte refuzuar politeizmin e Mekës në epokën paraislame. Hatixhja, që ishte e pranishme, tha: "Nuk ka dyshim se ai të vërtetoi ty, megjithëse vdiq përpara se të deklarohej profetësia." Më pas, Profeti shtoi: "Unë jam i sigurt që e kam parë atë të veshur me të bardha. Nëse ai do të kishte qenë nga banorët e zjarrit, do ta kisha parë të veshur ndryshe."

Në një ditë tjetër, pasi dëgjoi dikë që fliste rreth Uarakas, Profeti dha lajme të mira se ai ishte në Xhenet (gjë e cila i ishte shfaqur atij).

Një ditë, Uaraka qëlloi të kalonte pranë Bilalit, një skllav që e besonte Profetin dhe po torturohej mizorisht për t'u detyruar që të braktiste fenë e tij. Duke parë këtë skenë të padurueshme persekutimi dhe torture të Kurejshëve kundrejt Bilalit, ai tha: "Një! Një! Betohem në Allah se nëse ata e vrasin sot atë, do të jetë një mirësi."

Për shkak të këtyre dhe pohimeve të tjera të bëra nga Profeti për të, disa dijetarë kanë thënë se Uaraka ibn Neufeli ishte një mysliman dhe e kanë numëruar atë midis Sahabëve. Meqenëse ai vdiq menjëherë pas fillimit të ardhjes së Shpalljes, ai shkoi në botën e përtejme pa pasur shansin të ndante me të vuajtjet e jetës dhe të misionit profetik.

* Zubejr ibn Avami, i cili do të njihej më vonë si apostulli i Profetit, ishte një tjetër nga nipat e Hatixhes. Në të njëjtën kohë, nëna e Zubejrit, Safija, ishte halla e Muhamedit (s.a.s.).

Zubejri u bë mysliman kur ishte 12 vjeç dhe emigroi në fillim në Abisini (Etiopia e sotme), dhe më pas në Medine. Zubejri ishte myslimani i parë që përdori shpatën me trimëri në mbrojtje ndaj dhunës së jobesimtarëve. Profeti Muhamed paqja qoftë mbi Të tha se në ditën e Luftës së Bedrit engjëjt po zbrisnin nga qielli në imazhin e Zubejrit. Ai po ashtu tha në Fushatën Kurejdha: "Çdo Profet ka një apostull dhe apostulli im është Zubejri."

Ai ishte një nga 10 Sahabët e përgëzuar me sihariqin e Xhenetit ndërsa ishin akoma në këtë jetë. Në kohën pas vdekjes së Profetit, ai u bë një lider i bashkësisë myslimane, duke qenë një nga 6 anëtarët e këshillit të formuar prej Omerit, i cili luajti një rol të rëndësishëm në zgjedhjen e Kalifit të ri.

MOTRA E SHTËPISË SË SHENJTË

Shtëpia e gjyshit të Hatixhes, Esed ibn Abdul Uza, ndodhej afërsisht 3 metra në anën perëndimore të Qabesë, Shtëpisë së Shenjtë. Kur dielli ngrihej në agim, shtëpia e tij ishte nën hijen e Shtëpisë së Shenjtë dhe kur dielli binte në perëndim, Shtëpia e Shenjtë ishte nën hijen e shtëpisë së tij. Për shkak të kësaj afërsie, kjo shtëpi u quajt si "Motra e Shtëpisë së Shenjtë".

Në fakt një degë e një peme nga kopshti i kësaj shtëpie shtrihej drejt Shtëpisë së Shenjtë dhe pelegrinët pengoheshin prej saj gjatë tavafit. Omeri, më vonë, e preu pemën dhe dha si kompensim një lopë. Ai gjithashtu gjeti një zgjidhje përfundimtare për problemin duke paguar për truallin dhe duke e përfshirë atë në *Haram*, Zonën e Shenjtë.

Përpara martesës së saj me Profetin Muhamed paqja qoftë mbi Të, Hatixhja ishte vendosur në lagjen Azhjad, një vend i njohur gjithashtu si "Mali Kështjellë". Më vonë, ajo do t'ia jepte këtë shtëpi si dhuratë vajzës së saj, Zejnebes, kur ajo u martua me Ebu Asin. Ndërsa Umame, e cila do të bëhej bashkëshortja e Aliut pas vdekjes së Fatimes, do të lindte pikërisht në këtë shtëpi. Pas emigrimit të Ebu Asit në Medinë, kjo shtëpi do të konfiskohej nga kushërinjtë e saj, dhe ashtu si edhe të gjitha pronat e Muhaxhirëve që mbetën në duart e mekasve, trashëgimisë së saj do t'i vinte fundi.

Pas martesës së saj me Profetin, Hatixhja u zhvendos në një shtëpi të cilën ia blenë Hakim ibn Hizamit, shtëpi kjo ku do të lindnin dhe fëmijët e tyre. Pas emigrimit, kjo shtëpi do të shitej nga djali tjetër i Ebu Talibit, Akili, dhe kështu, shtëpia që

dëshmoi zbritjen e shumë ajeteve kuranore dhe në të cilën u thirrën në Islam njerëzit për 13 vjet me radhë, ra në duart e të tjerëve. Në të vërtetë, para emigrimit, kjo shtëpi ishte shndërruar në vendin ku të gjithë njerëzit, jo vetëm myslimanët, vinin shpesh për vizitë. Për shembull, disa nga emrat e rëndësishëm të Mekës si, Ebu Xhehli, Ebu Sufjani dhe Aknas ibn Shariku, vinin deri në afërsi të shtëpisë për të dëgjuar Kuran.

LAJMET E MIRA

Në kohën kur lindi Hatixhja, Hixhazi gjendej në një periudhë injorance me të gjithë kuptimin e fjalës. Megjithatë, ishte akoma e mundur të gjeje trëndafila midis ferrave, njerëz të cilët ishin të paprekur nga ndyrësia e injorancës. Njerëz si Uaraka ibn Neufeli, Ubejdullah ibn Xhahshi, Kus ibn Saida, Aksam ibn Sejfi, Zuhajr ibn Ebi Sulma, Osman ibn Huvajrithi dhe Zejd ibn Amri ishin disa prej këtij komuniteti të vogël. Ata kërkonin të vërtetën duke u përpjekur të ndiqnin themelet e rrugës së Ibrahimit alejhi selam, me shpresën që të tërhiqnin vëmendjen e të tjerëve në këtë rrugë dhe këto vlera.

Në fakt, shtëpitë e këtyre njerëzve që kishin arritur shkallët më të larta të dijes së vërtetë ekzistuese në atë kohë, u kthyen në qendra ku thirreshin njerëzit, të cilët ashtu si ata, kërkonin të vërtetën. Herë pas here, ata u jepnin këshilla njerëzve dhe ndonjëherë përdornin forcën e poezisë për të shprehur mesazhet e atëhershme.

Shkurtimisht, Hatixhja ishte një nga personat e rrallë që nuk ishte ndikuar nga prishja dhe ndyrësia e Epokës së Injorancës. Ajo, gjithashtu, mbështetej te Uaraka, i cili ishte jo vetëm një i afërm i saj, por edhe një burim i rëndësishëm dijesh që ia zgjidhte të gjitha problemet që ajo kishte.

Ajo kishte jetuar ngahera një jetë të drejtë. Nderi, dinjiteti dhe mirësjellja e saj ishin virtyte të njohura dhe të diskutuara nga të gjithë. Për këtë arsye e quanin atë "Tahira", që do të thotë "e Dëlirë", edhe në ato ditë ku virtytet e larta kishin humbur krejtësisht. Midis grave të Kurejshëve, ajo thirrej "*Sejjide*", një

term që nënkuptonte respekt dhe do të thoshte "grua e lartë". Ajo njihej gjithashtu si "*Xhejjide*", që i referohej mendjes së saj të mprehtë që i kapte aq shpejt ato situata me kuptim mjaft të thellë.

Qabeja, Shtëpia e Shenjtë, ishte një vend i shenjtë shumë kohë përpara Islamit. Pasi riti i pelegrinazhit ishte ndryshuar dhe përdhosur, njerëzit vinin aty dhe bënin tavaf të zhveshur lakuriq. Ndërsa politeizmi përhapej përgjatë gjithë Arabisë, njerëzit i atribuuan asaj Hyjni duke vendosur në të idhuj, ku secili përfaqësonte një fis. Të kishe në zotësi Shtëpinë e Shenjtë dhe të kujdeseshe për nevojat e pelegrinëve që e vizitonin atë, ishte një shkak krenarie në ato ditë, ashtu siç është edhe në ditët tona. Kjo detyrë e rëndësishme kalonte si trashëgimi nga brezi në brez, prandaj kujdestarët e saj ishin shumë të respektuar. Kusaj ibn Kilabi, i cili gjendej në zinxhirin gjenealogjik të Profetit Muhamed dhe njëkohësisht kushëri i brezit të 4-t i Hatixhes. Ai ishte një nga personat e pakët që ishin liderë në këtë detyrë prestigjioze.

Pra, Hatixhja u rrit dhe u edukua në këtë atmosferë, ku tradita e Ibrahimit alejhi selam mbahej akoma gjallë nga diskutimet me natyrë fetare që vazhdoheshin, ku ajo e përvetësoi të gjithë këtë. Në veçanti Uaraka, gjerësisht i respektuar për virtytet e tij, kishte njohuri të thella për besimet e vjetra hebreje dhe të krishtera. Ai jepte lajme për Profetin që do të vinte. Ai e dinte se çdo Profet që kishte ardhur më parë kishte dhënë sihariqe për Profetin e Fundit. Teurati dhe Inxhili gjithashtu e përmendnin atë disa herë.

Në të vërtetë, kjo ardhje e shumëpritur ishte një temë e preferuar, jo vetëm për Uarakan, por edhe për të gjithë Hixhazin dhe gadishullin Arabik. Shumica e arabëve dukej se konkurronin ndërmjet veti, sekush të mund të fliste më shumë për të dhe diskutonin përshkrimet dhe cilësitë e tij sikur të

prisnin ardhjen e fëmijës së tyre. Ata flisnin rreth ambientit në të cilin ai do të vinte dhe shenjave që do ta paraprinin atë.

Hatixhja, gjithashtu, kishte dëgjuar lajmet e mira dhe ishte në pritje të ardhjes së këtij Profeti me besim të plotë. Të gjitha këto biseda rreth tij kishin jehuar në veshët e saj dhe ajo e kishte ndjerë praninë gjithnjë e më afër të tij si një ëndërr të pakapshme, ndërsa dëgjonte të tregohej për të çdo aspekt, nga shtatlartësia tek zëri i tij, nga virtytet deri tek fisnikëria.

Dijetarët flisnin rreth profetësive të ardhshme të Profetit të Shumëpritur. Kështu shenjat filluan një nga një të vërtetohen. Kudo mund të ndieje hijen e Profetit të Parathënë. Gjithandej, në atë vend dukej se frynte një erë gjithnjë në rritje e përgatitjes së Festës së Shumëpritur.

BIJTË E TAHIRAS

Kur arriti moshën madhore, Hatixhja ishte një kandidate për bashkëshorte, me të cilën shumë burra të rinj e fisnikë donin të martoheshin. Në të vërtetë, kush nuk donte të martohej me një grua si ajo? Sa i përket prejardhjes, ajo vinte nga një familje fisnike dhe me pushtet; sa i përket pozitës shoqërore, ajo i përkiste një familjeje të respektuar dhe për së mbari. Ajo ishte gjithashtu e afrueshme dhe inteligjente, dhe sjellja e saj tregonte maturi dhe ekuilibër. Bashkëshorti i saj i parë ishte Ebu Hala Hind ibn Zara. Megjithatë, pas një kohe të shkurtër Ebu Hala vdiq duke i lënë Hatixhes një pasuri shumë të madhe. Nga martesa e tyre lindën 2 djem të quajtur Hind dhe Hala.

Hindi qëndroi pranë nënës së tij gjatë gjithë kohës, edhe kur ajo u martua me Profetin Muhamed paqja qoftë mbi Të. Kështu që ai do të edukohej nën mbikëqyrjen e Profetit Muhamed dhe do t'i jepej titulli "*Rabibu Resulullah*", "i edukuar nga Profeti".

Hindi mori pjesë në krah të Profetit në luftën e Bedrit dhe të Uhudit. Pas vdekjes së Profetit, ai ishte gjithashtu në radhët e ushtrisë së Kalifit të katërt, Ali ibn Ebu Talib, në Betejën e Xhemelit ku edhe ra shehid në përpjekjen për të vendosur drejtësinë.

Hindi, i cili jetoi një jetë të pashembullt në çdo aspekt, ruajti dhe transmetoi kujtime të çmuara. Ai u kujtoi dhe përshkroi në detaje pamjen fizike të Profetit, moralin e tij shembullor dhe kujdesin e tij ndaj Hasanit, djalit të Fatimes, kur Hasani donte të dëgjonte për gjyshin e tij, Profetin Muhamed. Në fakt, si përpara edhe pas vdekjes së Profetit paqja qoftë mbi Të, përderisa

Hindi jetoi me të, ai nuk kishte vështirësi ta përshkruante Profetin, ndërsa njerëzit e tjerë e kishin të pamundur ta shihnin drejt në sy Profetin për shkak të madhështisë dhe bukurisë së tij.

Pas vdekjes së Ebu Halas, Hatixhja u martua me Atik ibn Aidhin nga fisi Beni Mahzum. Megjithëse, edhe kjo martesë, ishte e destinuar të mos zgjaste shumë. Atik ibn Aidh vdiq pak kohë më pas, duke lënë një vajzë të quajtur Hind.

Hindi, e cila iu la në kujdes Hatixhes, qëndroi me nënën e saj deri sa arriti moshën madhore dhe u martua me Safij ibn Umejen nga fisi Beni Mahzum. Nga kjo martesë Hatixhja pati një nip të quajtur Muhamed. Prej këtu e tutje, Muhamedi, i biri i Hindit dhe pasardhësit e tij, do të kujtoheshin si "bijtë e Tahiras" – bijtë e të dëlirës.

UDHËZIMI HYJNOR

Ëndrrat janë një burim i rëndësishëm informacioni që i dhurohet profetësisë. Zakonisht ato janë një mënyrë për Shpalljen dhe një nga format e udhëzimit hyjnor. Sipas të nderuarës Aishe, ëndrrat e Profetit Muhamed ishin të qarta si drita e mëngjesit dhe nuk linin nevojë për interpretim.

Mund të thuhet se kjo ishte e njëjtë edhe për të gjithë banorët e shtëpisë së Profetit në përputhje me pozitën dhe shkallën në të cilën gjendeshin. Për t'u dhënë ushqim shpirtëror atyre që do të ishin afër Profetit të ardhshëm, Allahu po i përgatiste ata për ngjarjet që do të vinin. Edhe përpara se rrugët e tyre të takoheshin, Hatixhja kishte parë në ëndërr dhe kishte parë shenja të Profetit me të cilin do të takohej.

Në një rast, ajo pa një dritë të fortë, si Dielli ose Hëna, duke ardhur drejt shtëpisë, që hyri në kraharorin e saj dhe më pas u shpërnda duke ndriçuar mbarë universin.

Ajo u zgjua e frikësuar dhe në gjendje ankthi. Ajo mendoi se kjo duhej të kishte një kuptim, pasi në botë nuk mund të kishte rastësi të tilla. Hatixhja shkoi te mësuesi dhe udhëheqësi i saj shpirtëror, kushëriri Uaraka, për t'i treguar ëndrrën që kishte parë.

Uaraka, në atë kohë një burrë i moshuar, e kuptoi se diçka kishte ndodhur sapo e pa, dhe kur dëgjoi ato që ajo i tregoi, shtangu. Komentet dhe mendimet e tij nuk ishin shumë të ndryshme nga ato çfarë kishte thënë më parë, sepse ai ishte nga ata njerëz të rrallë që shihnin anën metafizike të ngjarjeve. Ai

tha me një ngazëllim të madh: "Sihariq për ty, o Hatixhe! Sihariq për ty! Kjo ëndërr pa dyshim është një dhuratë nga mirësitë e Allahut për ty. Së afërmi, Allahu do ta begatojë shtëpinë tënde me dritën e Shpalljes Hyjnore. Sigurisht, Allahu e di më së miri, por unë mendoj se ajo është drita e Profetësisë."

Megjithëse interpretimi i pëlqeu pa masë, ajo nuk mund të mjaftohej me kaq, donte të dëgjonte më tepër. Kështu që vazhdoi të qëndronte për pak kohë aty. Uaraka, duke parë gjendjen e saj, vendosi të shpaloste parashikimin e tij dhe bëri një pohim të mahnitshëm:

"Profeti i fundit ka ardhur në botë. Ti do të bëhesh familja e tij. Gjatë jetës suaj, atij do t'i zbresë Shpallja Hyjnore dhe feja e tij do të përfshijë të gjithë universin. Ti do të jesh e para që do ta besojë atë. Ky Profet do të jetë nga Kurejshët, nga familja e Hashimit."

Ky parashikim, kaq i saktë dhe specifik do të bëhej realitet. Uaraka kishte folur pa asnjë dyshim. Ai, jo vetëm ishte i sigurt për ardhjen e Profetit, por ishte po ashtu i sigurt se ai do të martohej me Hatixhen. Nëpërmjet tij, feja e fundit do t'i prezantohej njerëzimit, duke përfshirë të gjithë botën. Ai madje pa se ky Profet do të dilte nga Kurejshët dhe nga dega gjenealogjike e Hashimit. Dukej e qartë si kristali që ndërsa interpretonte ëndrrën, Uaraka perceptoi realitetin e ngjarjeve që do të pasonin një nga një.

Sigurisht, Hatixhja kishte parë shumë ëndrra të tjera si këto. Për më tepër, atë ditë, përveç ëndrrës së saj dhe interpretimit të Uarakas, diku tjetër në Mekë dhe në Hixhaz, do të ndodhnin të tjera ngjarje të pazakonta, siç do ta zbulonte më vonë.

Ishte një mëngjes festiv dhe gratë e Mekës ishin ulur së bashku duke festuar midis tyre. Hatixhja kishte përfunduar tavafin rreth Qabesë dhe po lutej, ndoshta që ëndrra e saj të

bëhej realitet. Më pas ajo shkoi dhe u bashkua me gratë e tjera që qëndronin ulur. Papritur u shfaq një burrë të cilin ato nuk e njihnin. Kur iu afrua atyre, ngriti zërin dhe tha: "O gra të Mekës!"

Pa dyshim, të gjitha kthyen kokat andej nga vinte zëri. U bënë kureshtare se çfarë kishte për të thënë ky njeri i huaj. Pse kishte shkuar dhe u kishte folur atyre së pari?

Ndërsa këto pyetje ngriheshin në mendjet e tyre, ai vijoi: "Nuk ka dyshim se një Profet do të dalë nga ky vend. Emri i tij do të jetë Ahmed (një tjetër emër për Profetin i përmendur në Kuran). Kushdo prej jush që do të ketë mundësi të martohet me të, le të thotë "po" pa u menduar dy herë."

Shumica e grave që e dëgjuan, menduan se ai burrë ishte i çmendur. Prandaj, vazhduan bisedën e tyre duke i thënë "të mos fliste më broçkulla", ndërsa disa të tjera filluan të hedhin gurë drejt këtij njeriu "të çmendur".

Por, ajo së cilës këto fjalë i drejtoheshin, Hatixhja, ishte e vetmja që i mori seriozisht. Çdo ditë që kalonte, copat sa vinin e bashkoheshin me njëra tjetrën, në përgatitje të formimit të tablosë së plotë.

Siç mund të shihet, fati kishte përgatitur një rrugë për Hatixhen dhe ajo po ecte në të hap pas hapi me mëshirën hyjnore. Çdo gjë të çonte tek ardhja e tij. Koha që rrugët e tyre të takoheshin po afronte. Ashtu siç Profeti një herë tha: "Njerëzit janë si mineralet ende të pazbuluar. Nëse ata kanë vlerë, kjo do të dalë në pah, duke i dhënë atyre vendin që u takon. Në të njëjtën kohë, shpirtrat e ngjashëm do ta tërheqin njëri tjetrin dhe herët a vonë do të takohen."

Por, në fakt, nuk ishte nevoja as të mendoheshe për diçka të tillë, sepse gjendej vetëm një grusht njerëzish të ndershëm në atë kohë, kur njerëzimi ishte moralisht i prishur. Kështu që, ajo nuk e pati shumë të vështirë të gjente adresën e duhur. Në Mekën

e ditëve të saj, gjendej vetëm një njeri të cilit i përshtateshin të gjitha përshkrimet që ajo kishte dëgjuar dhe ngjashmëria ndërmjet tij dhe të Shumëpriturit ishte e mahnitshme. Cilësia më e rëndësishme në atë komunitet ishte besueshmëria dhe shembulli më i përkryer për këtë mund të gjendej vetëm tek Muhamed Emini, i biri i Abdullahut. Hatixhja filloi të shqyrtonte çdo veprim të tij, të zbulonte gjithçka që mundej rreth jetës së tij.

NJË HAP MË AFËR

Hatixhja nuk kishte të ngjashme përsa i përket pasurisë dhe ishte një thesar i rrallë përsa i përket nderit dhe fisnikërisë. Gjatë muajve të verës dhe dimrit, ajo drejtonte karvanët për në Damask dhe Jemen, duke bërë tregti me njerëz të besueshëm. Në atë kohë injorance, kur gratë ishin të përçmuara dhe shikoheshin si plaçkë, duhej shumë kurajë për një grua, të organizonte karvanët dhe të drejtonte një tregti me vende të largëta, pasi ishte një punë e vështirë. Ishte nëpërmjet kësaj tregtie që ajo do të gjente mundësinë të takohej personalisht me Profetin e Fundit, imazhin e të cilit, tashmë e kishte të formuar në mendje.

Ajo ishte në kërkim të personave për të drejtuar karvanin për në Damask dhe për një njeri të besueshëm i cili mund të bënte tregti në vend të saj. Për këtë ajo dërgoi njerëz për të filluar kërkimin. Ajo do të zgjidhte midis kandidatëve dhe do t'i besonte karvanin e saj.

Ebu Talibi ishte ndër ata që dëgjoi këtë lajm. Kështu, ngjarjet që do të bashkonin rrugët e Hatixhes dhe të Profetit po viheshin në lëvizje. Ebu Talibi shkoi te nipi i tij për t'i treguar për këtë mundësi:

"O nipi im! Unë nuk jam shumë i pasur. Siç e ke parë, koha ka qenë kundër nesh dhe këto vite nuk kanë qenë frytdhënëse për ne. Nuk na ka mbetur shumë pasuri ose tregti për të bërë, por është një karvan gati për të shkuar në Damask dhe Hatixhja po kërkon dikë që të drejtojë tregtinë. Me gjithë merakun tim për të të dërguar në një udhëtim të tillë, nga frika se mos dikush

të bën keq, nuk më mbetet mundësi tjetër. Nëse shkon te ajo, jam i sigurt që do të të zgjedhë ty për shkak të karakterit tënd të pastër."

Ishte e lehtë për ta thënë këtë, por për ta vënë në jetë do të ishte akoma më e vështirë. Për këtë arsye kjo gjë nuk mund t'i lihej rastësisë. Në këtë pikë, Atika binti Abdulmutalib, halla e Profetit, doli në skenë duke thënë se ai nuk duhet të vihej në një pozitë ku t'i duhej të shpjegonte vetveten. Në fakt, halla e tij ishte e martuar me vëllain e Hatixhes (i cili ishte babai i Zubejr ibn Avamit), Avam ibn Huvejlidin. Ajo ishte në një pozitë ku i njihte të dyja palët dhe donte që çështja të përfundonte me sukses.

Kështu që pjesa më e madhe e punës u krye nga Ebu Talibi, por përpara se të hidhte një hap konkret, ai duhet të merrte miratimin e Muhamed Eminit. Me të marrë miratimin e tij, Ebu Talibi shkoi të takonte Hatixhen. Ai ndjeu nevojën që t'i tregonte personalisht asaj për të nipin. Muhamedi paqja qoftë mbi Të ishte njeriu më i besueshëm në Mekë. Ndaj, Ebu Talibi mendoi se kjo duhej të merrej parasysh kur Hatixhja ta punësonte atë dhe pagesa e tij duhej të ishte më e lartë se zakonisht. Ai e dinte sa paguante Hatixhja për këtë punë dhe do t'i kërkonte dyfishin e asaj që ajo paguante normalisht.

Nuk zgjati shumë dhe Ebu Talibi u takua me Hatixhen. Pas përshëndetjeve zakonore, ai ngriti çështjen e karvanit dhe filloi të fliste rreth virtyteve të nipit të tij.

Çfarë bekimi ishte ky! Hatixhja po përjetonte gëzimin e një njeriu që ka gjetur atë që po kërkonte prej shumë kohësh. Ajo e ndjeu këtë lumturi në shpirt dhe e dinte që përpara se karvani të nisej, se kishte fituar një çmim të vyer. Ajo ishte dehur nga gëzimi sepse çasti për të cilin kishte pritur kaq gjatë, po ndodhte mu përpara syve të saj. Ajo u shkund nga këto mendime dhe fjalët e Ebu Talibit që i tha: "O Hatixhe! Kam dëgjuar se do të japësh 2 deve si pagesë për këtë punë. Nipi im është Muhamedi

dhe unë kërkoj dyfishin për të."

Për një çast, ajo u mendua për këtë propozim. Por, a mund të bëhej pazar për një fitim të tillë? Si mund të flisje për deve, kur dyert e lumturisë në të dyja botët ishin të hapura për të? Kështu që ajo tha: "O Ebu Talib! Me të vërtetë ti po më kërkon një shumë të pëlqyeshme. Por, edhe nëse do të më kërkoje shumë më tepër se kaq, betohem se do të kisha pranuar."

Ajo i dha më të mirin e shërbëtorëve, Mejseren, për ta shoqëruar gjatë udhëtimit. Ajo e porositi dhe u sigurua se Mejsere do të bënte atë çfarë do t'i thoshte ajo. Ai do të ishte në shërbimin e saj dhe do të raportonte ekzaktësisht çdo gjë që do t'i ndodhte Muhamedit. Ajo e dinte se duhet të përfitonte në maksimum nga të qenit kaq afër me Muhamedin paqja qoftë mbi Të dhe për këtë ia bëri të qartë Mejseres sa i rëndësishëm ishte ky rol. Ai i premtoi se do të raportonte çdo gjë që do të shikonte, pa lënë mangët asnjë detaj.

UDHËTIMI NË DAMASK

Më në fund karvani nisi udhëtimin që do të zgjaste 3 muaj. Gjatë këtij udhëtimi, pjesëtarët e karvanit patën mundësinë të njiheshin më afër me Muhamed Eminin. Pas një udhëtimi të gjatë e të lodhshëm, ata mbërritën në Damask. Gjithsecili kishte punët e tij në tregje dhe dyqane, në mënyrë që të shisnin atë çfarë kishin sjellë dhe të blinin mallra të reja.

Në një rast, Mejsere kapi një moment të një debati të ndezur midis Muhamedit paqja qoftë mbi Të dhe një tregtari tjetër. Ai duhet të zbulonte se çfarë po ndodhte sepse do t'i duhej ta raportonte kur të kthehej. Kur iu afrua, e kuptoi që ishte një çështje tregtie. Burri po i kërkonte Muhamedit paqja qoftë mbi Të të betohej mbi Latin dhe Uzan, idhujt më të mëdhenj të arabëve. Por si mund të betohej ai mbi këta idhuj të bërë nga dora e njeriut, të cilët i kishte refuzuar gjithë jetën e tij? Sigurisht që Profeti i ardhshëm do ta kundërshtonte këtë kërkesë duke thënë: "Unë, kurrë nuk do të betohem mbi emrat e tyre sepse nuk ka gjë që të më duket më e pavlerë se ato."

Mejsere nuk ndërhyri fare. Ai ishte i lumtur që kishte qenë dëshmitar i një ngjarjeje të cilën do t'ia tregonte zonjës së tij. Burri, i cili e pa vendosmërinë e Muhamedit paqja qoftë mbi Të ndërroi mendje për betimin mbi emrat Lat dhe Uza, duke përfunduar tregtinë me kushtet e Muhamedit.

Po ky burrë, më pas, shkoi fshehtas tek Mejsere, e mori veç dhe e pyeti se kush ishte ky njeri që nuk donte të betohej mbi Latin dhe Uzan. Ai e pyeti atë i habitur: "Kush është ky burrë? A e njeh ti atë?"

Pastaj, përpara se Mejsere të mund të thoshte diçka, ai shprehu gjykimin e tij dhe i tha: "Mos u largo prej tij, pa dyshim që ai është Profet."

Tashmë, tregtia në Damask kishte mbaruar dhe ata u nisën për kthim. Ata kishin shitur mallin që kishin sjellë me vete, kishin blerë mall të ri dhe tani po ktheheshin në Mekë. Pasi kishin ecur disi dhe rruga ishte bërë e lodhshme dhe dielli shumë i nxehtë, vendosën të pushonin. Secili gjeti një vend për t'u ulur, ndërsa llogarisnin fitimet dhe çlodheshin. Muhamedi paqja qoftë mbi Të u ul nën hijen e një peme të moçme.

Nuk kaloi shumë dhe Mejsere pa dikë nga larg që po vraponte drejt tyre. Ai ishte murgu i famshëm Nestor, dora vetë, i cili i kishte parë ata prej së largu. Ai shkoi deri te Mejsere dhe pyeti me një frymë: "Kush është ai që po pushon nën atë pemë?"

Për Mejseren kjo ishte një pyetje e lehtë për t'iu përgjigjur. Pa hezituar ai tha: "Ai është Muhamedi, i biri i Abdullahut. Ai është një djalosh nga familja e Hashimit."

Në fillim murgu tundi kokën, sikur nuk dukej i kënaqur me përgjigjen dhe mënyrën si e tha. Dukej se pyetja e tij kishte qenë retorike. Sjellja e tij tregoi përgjigjen: "Ti nuk e di", dhe me siguri të plotë i tha Mejseres: "Betohem se nën atë pemë nuk është tjetër veçse një Profet!"

Ai vazhdoi të pyeste Mejseren rreth shenjave më të hasura të profetësisë dhe kur mori përgjigje pozitive për pyetjet, i tha me vendosmëri: "Pa dyshim që ai është Profeti që do të shfaqet dhe ai është i fundit nga Profetët."

Murgu sidoqoftë nuk u largua. Ishte e qartë se meqë e kishte kaq pranë atë që kishte kërkuar, donte të merrte më shumë informacion për të. Për këtë arsye ai vazhdoi t'i bënte pyetje të tjera Mejseres rreth Profetit të ardhshëm që qëndronte nën pemë dhe donte të dëgjonte nga ai të gjitha ngjarjet që kishte

dëshmuar gjatë udhëtimit. Kështu Mejsere filloi të tregonte për ngjarjen e debatit në treg ku Muhamedi paqja qoftë mbi Të nuk pranoi të betohej mbi idhujt. Ngazëllimi i murgut u bë më i madh. Ishte e dukshme që ai nuk mund ta përmbante veten. Gjykimi që kishte dhënë më parë u bë edhe më i qartë dhe ai tha me vetëbesim të plotë: "Betohem se ai është Profeti i pritur. Kujdesuni mirë për të!"

Pasi tha këtë, vrapoi për tek Profeti paqja qoftë mbi Të dhe si fillim e puthi në ballë me respekt, pastaj u përkul në këmbët e tij dhe tha: "Dëshmoj se ti je ai që është parashikuar në Teurat."

Ndërsa vazhdonin udhëtimin, moti ishte shumë i nxehtë dhe Mejsere u habit kur pa 2 engjëj në formë resh duke bërë hije për të mbrojtur Profetin e ardhshëm. Dy re në një mot kaq të nxehtë… dhe dy re që e ndiqnin ngado. Dy re që shkonin atje ku shkonte ai dhe ndalonin atje ku ndalonte ai…

Muhamedi paqja qoftë mbi Të nga ana tjetër vazhdonte rrugën i qetë sikur asgjë e jashtëzakonshme të mos kishte ndodhur.

Sigurisht, për Mejseren, ky udhëtim kishte qenë ndryshe nga të tjerët. Askush nuk kishte tentuar t'i plaçkiste dhe nuk kishte ndjerë pasiguri në asnjë çast. Të gjitha ato që kishin sjellë në Damask ishin shitur me çmimin më të leverdisshëm dhe çfarë kishin marrë me vete kishte dyfishin e vlerës së investuar. Ishte e qartë se Hatixhja kishte gjetur më në fund cilësitë që kërkonte. Ajo kishte bërë tregti me shumë persona të tjerë, megjithatë, të kishe të bëje me "më të Besueshmin e Njerëzimit", ishte shumë ndryshe.

Në të vërtetë, Hatixhja nuk e kishte mendjen aspak te malli i tregtisë apo tek fitimet e mëdha. Ajo po priste me ankth kthimin e Mejseres, që të dëgjonte ato çfarë ai kishte për t'i treguar. Mejsere në fillim i tregoi asaj fjalët e murgut. Pastaj i tregoi për dy retë që i kishin ndjekur. Ai gjithashtu i tregoi për incidentin e

betimit në Damask, reagimin e Muhamedit dhe ato çfarë burri i tha më vonë. Ai foli shumë për Muhamedin paqja qoftë mbi Të duke thënë çdo detaj të asaj që kishte parë gjatë udhëtimit. Por, nuk mundi të fliste mjaftueshëm rreth qëndrueshmërisë dhe vetëbesimit të jashtëzakonshëm të Muhamedit.

Këto ishin fjalët që Hatixhja kishte shpresuar të dëgjonte. Ajo përpiqej të përmbante pritshmërinë që kishte në shpirt. Si mund të ishte ndryshe? Të gjitha rrugët dhe shenjat të drejtonin për tek ai!

Ajo u ngrit dhe shkoi te mësuesi i saj shpirtëror, Uaraka. Ajo do të ndante me kushëririn çdo gjë që i kishte treguar Mejsere.

Uaraka gjithashtu u ngazëllye nga fjalët që dëgjoi. Ai po ashtu ishte i sigurt që kishte gjetur atë që kërkonte. Ai i tha Hatixhes, e cila po priste përgjigjen e tij: "Nëse ajo që thua është e vërtetë, o Hatixhe, nuk ka dyshim se Muhamedi është Profeti i këtij populli. Unë e dija se nga ky popull do të vinte një Profet dhe kjo është koha e tij."

Uaraka ishte në pritjeje të vazhdueshme, duke pyetur shpesh veten, "Kur?" dhe duke parashikuar ardhjen e këtij Profeti. Ai kishte shkruar poezi disa herë për këto parashikime, duke përshkruar zhgënjimin e tij për vonesën e shfaqjes së Profetit.

Çdo shenjë të çonte tek Muhamedi paqja qoftë mbi Të, çdo shenjë që Uaraka kishte dëgjuar deri në atë moment, çdo shenjë për të cilën kishte qenë Meka dëshmitare dhe çfarë kishte thënë Mejsere, të gjitha këto të çonin drejt Muhamed Eminit. Hatixhja nuk kishte më asnjë dyshim. Profeti i shumëpritur që ajo kishte ëndërruar prej kohësh, ishte tashmë shumë afër saj. Ajo nuk e kishte në plan të martohej përsëri, sidoqoftë, nuk mund të mendonte ndonjë mënyrë tjetër për të qenë afër tij sesa përmes martesës.

DASMA

Ajo ishte martuar dy herë më përpara dhe e kishte mbyllur me kohë derën e propozimeve, sepse ishte në moshë të madhe dhe nuk kishte nevojë për ndihmën e dikujt për të siguruar mjetet e jetesës. Në kohët e sotme, ajo mund të quhej një biznesmene në karrierë, që kishte shumë njerëz që punonin për të në shtete të tjera, në Perandoritë Romake dhe Perse, si edhe në Gasasina, Hira dhe Damask.

Ajo ishte e pasur, e aftë, e zgjuar, tërheqëse, një grua për të cilën të gjithë kishin konsideratë të lartë. Në ato ditë, nuk kishte burrë që nuk donte të martohej me një grua si ajo, po të kishin mundësitë apo pushtetin. Vetëm Allahu e di sa burra kishin trokitur në derën e saj për ta kërkuar dhe sa herë ajo e kishte mbyllur derën e martesës për mos ta hapur më kurrë.

Në fakt, Amr ibn Hishami, i cili më vonë do të njihej si Ebu Xhehli, që nënkupton Babai i Injorancës, ishte ndër ata burra që i kishin propozuar asaj. Por Hatixhja e kishte refuzuar edhe atë si të tjerët. Thuhet se një nga arsyet që ai u vu kundër Profetit më vonë, ishte edhe se ai ishte martuar me Hatixhen. Kur u bë kjo martesë, Ebu Xhehli, me urrejtje dhe inat, do t'i thoshte vetes: "A nuk mundi të gjente ajo dikë tjetër, por të adoptuarin e Ebu Talibit, jetimin e Kurejshëve?"

Por kësaj here ishte ndryshe. Hatixhja, që nuk kishte menduar për martesë prej shumë kohësh, kishte marrë një vendim tashmë. Sidoqoftë, nuk e dinte akoma se si do ta zgjidhte këtë çështje.

Nefise bint Munja, shoqja e saj e ngushtë, e ndjeu ndryshimin

tek ajo dhe një ditë e pyeti: ”Ç’po ndodh me ty, Hatixhe? Çfarë ka që nuk shkon? Unë të njoh prej kaq kohësh dhe kurrë nuk të kam parë kaq të shqetësuar.”

Në fillim, Hatixhja ishte në mëdyshje t’i tregonte ose jo ndjenjat e saj. Për një çast heshti. Megjithatë, asgjë nuk do të dilte në dritë pa hedhur një hap përpara. Kështu që, i tregoi shoqes së saj atë që kishte ndër mend. Fillimisht i tha: “Oj Nefise! S’ka dyshim se unë shikoj tek Muhamedi, i biri i Abdullahut, një superioritet të cilin nuk e kam parë më parë. Ai është i ndershëm, besnik, i respektueshëm dhe i sinqertë. Ai është njeriu më i mirë që dikush mund të ketë shansin të takojë. Mbi të gjitha, ka lajme të mira dhe të habitshme për të. Kjo është një situatë e çuditshme! Zemra sa nuk më ndali kur dëgjova ato që më tha shërbëtori im Mejsere, kur dëgjova ato që kishte thënë murgu dhe kur dëgjova për renë që e ndiqte atë në kthimin nga Damasku. Unë besoj se ai nuk është tjetër veçse Profeti i Pritur!”

Nefisja akoma po përpiqej të kuptonte situatën: “Dakord, por ç’lidhje ka kjo me faktin që ti je kaq e menduar ditë e natë?”

Hatixhja e kuptoi se duhet të fliste më hapur. U kthye nga shoqja e saj dhe i tha: “Unë shpresoj që rrugët tona të takohen nëpërmjet martesës, por nuk di si t’ia bëj.”

Kësaj here çështja ishte e qartë. Nefisja i tha: “Nëse më lejon, do të zbuloj më shumë rreth kësaj për ty.”

Kjo ishte përgjigjja që Hatixhja kishte pritur. E gëzuar ajo tha: “Nefise, nëse mundesh, bëje sa më shpejt!”

Nefisja u largua menjëherë dhe shkoi të gjente shtëpinë e Muhamedit. E gjeti atë pa vështirësi. Si fillim e përshëndeti dhe më pas vazhdoi: “O Muhamed! Ç’të pengon ty nga martesa? Pse nuk martohesh?”

Kjo ishte një pyetje të cilën nuk e priste. Ai u përgjigj: “Unë

nuk i kam kushtet për t'u martuar." Ai po i referohej mundësive financiare për martesën. Një person që do të marrë përgjegjësitë e martesës duhet të kishte mjetet e duhura financiare për të mbajtur familjen.

Nefisja i tha se kjo nuk kishte rëndësi. Ndërsa gjëra si paraja dhe pasuria ishin të mira të cilat mund të humbeshin lehtë, gjëra të tilla si ndershmëria, integriteti, besnikëria dhe karakteri i mirë nuk mund të humbeshin aq lehtë. Teksa dera ishte pak e hapur, ajo nuk donte ta mbyllte atë. Kështu, ajo shtoi: "Supozojmë se paratë nuk janë problem dhe është dikush i barabartë me ty në mirësi, pasuri dhe ndershmëri. A do të jepje një përgjigje pozitive?"

Ajo po i bënte të ditur faktin se ekzistonte një kandidate e tillë dhe ai e pyeti: "Kush është ajo?"

Nefisja u përgjigj: "Hatixhja." Ai e njihte shumë mirë Hatixhen. Ai kishte drejtuar karvanin e saj në Damask dhe pasi kishte bërë një tregti fitimprurëse ia kishte dorëzuar asaj vetëm disa ditë më parë. Megjithatë, martesa nuk ishte një çështje e lehtë. Pyetja tjetër e tij ishte: "E si mund të bëhet kjo?"

Nefisja nuk ishte e shqetësuar fare për pyetjen. Ajo vetëm donte një përgjigje pozitive dhe përgjigjja e tij ishte e tillë. Pra, sapo e dëgjoi këtë, u çlirua. Ky reagim do të thoshte: "Nuk ka problem nga ana ime, por si mund të bëhet kjo martesë?"

Prej këtu gjërat u bënë të lehta për Nefisen. Ajo i tha: "Ma lër mua këtë punë. Do ta rregulloj unë."

Heshtja që pasoi, tregoi miratimin e tij dhe Nefisja u largua menjëherë për t'i thënë lajmin e gëzueshëm Hatixhes.

Siç mund të imagjinohet, edhe në ato ditë, nuk ishte një praktikë e zakonshme në shoqëri që një grua t'i propozonte një burri për martesë. Normalisht, të parët e fisit kishin përgjegjësinë të gjenin kandidatët për martesë dhe të organizonin ritualet e

dasmës.

Lajmi që solli Nefisja e çliroi Hatixhen. Sapo dëgjoi se Muhamedi ishte dakord me propozimin, i dërgoi një mesazh që kishte të bënte me hapin tjetër, me kushtet e martesës. Ajo shkroi: "O Muhamed! Sigurisht unë po të kërkoj të martohesh me mua sepse ne kemi të njëjtën prejardhje, prej pozitës së pazëvendësueshme që ke në fisin tënd, edukatës, besnikërisë dhe ndershmërisë tënde. Thuaju xhaxhallarëve të tu, ta kryejmë këtë çështje."

Ishte e dukshme se këto fjalë shprehën admirimin e saj në një mënyrë gjeniale. Sidoqoftë, Muhamedi paqja qoftë mbi Të nuk donte të vendoste për një çështje me kaq rëndësi pa u këshilluar me xhaxhallarët e tij. Për këtë ai shkoi tek xhaxhai i tij Ebu Talibi dhe i tregoi ato çfarë Nefisja i kishte thënë dhe propozimin që kishte pasuar.

Ebu Talibi e vlerësonte pa masë të nipin dhe nuk njihte dikë me aq vlera sa ai. Po ashtu, Hatixhja ishte një grua të cilën nuk mund të mos e merrje në konsideratë. Ajo kishte një jetë të ndershme dhe dinjitoze. Sa për fisin dhe fisnikërinë, ajo ishte ndër më të mirat. Ai gjithashtu e kuptoi se i nipi ishte dakord dhe nuk gjeti asnjë arsye pse të thoshte jo.

Koha kishte mbërritur për bashkimin e lumtur që do të vazhdonte për vitet në vazhdim. Nuk shkoi shumë dhe bijtë e Abdulmutalibit, Ebu Talibi, Abasi dhe Hamzai do të kërkonin zyrtarisht dorën e Hatixhes për martesë. Edhe pse palët kishin pranuar, duhet të bëhej ceremonia mes familjeve dhe martesa duhet të shpallej hapur në qytet. Ebu Talibi filloi: "Të gjitha lavdet i takojnë Allahut që na bëri ne nga familja e Ibrahimit dhe e Ismailit. Nuk ka dyshim se është Ai që na ngarkoi ne në shërbim të njerëzimit, na nderoi dhe na besoi kujdesjen ndaj Shtëpisë së Shenjtë dhe na lejoi të jemi liderë të këtij komuniteti."

Stili dhe toni i këtyre fjalëve tregoi seriozitetin e ceremonisë dhe falënderimin e tyre të sinqertë ndaj Allahut. Pas kësaj, ai u tha të pranishmëve: "Kur vjen puna për djalin e vëllait tim, Muhamedin, të birin e Abdullahut, them se ai nuk ka të ngjashëm. Megjithëse mund të mos ketë pasuri dhe para, ai qëndron mbi të tjerët në ndershmëri, dinjitet, trimëri, kurajë, intelekt dhe virtyte. Pasuria është si një hije që zhduket, ajo na jepet për një kohë të caktuar, nuk është e përjetshme, por e përkohshme. Jo vetëm kaq, por, edhe ajo që do të vijë pas kësaj ceremonie, nuk do të bëjë tjetër veçse të rrisë admirimin e të tjerëve për të. Ai kërkon bijën tuaj, Hatixhen, për grua. Prika për këtë do të jetë 500 dirhem, ku gjysma do të jepet në dorë dhe gjysma tjetër më vonë."

Në përgjigje të kërkesës së familjes së dhëndrit, familja e nuses kishte pak për të thënë. Pas Ebu Talibit, xhaxhai i Hatixhes, Amr ibn Esedi u ngrit dhe foli për virtytet e saj. Në atë ditë, Hatixhja nuk e kishte të atin, ai kishte vdekur në luftën e Fixharit dhe ashtu si Profeti, ajo ishte rritur jetime. Xhaxhai i saj tha këto fjalë: "Të gjitha falenderimet i takojnë Allahut që na bëri ne ashtu si ju thatë, duke na zgjedhur ne mbi ata të cilët ju përmendët, sepse ne jemi më të mirët midis arabëve, ashtu si ju. Askush nuk mund të mohojë virtytet tuaja ndër arabët. O ju të pranishëm dëshmitarë, njerëz të Kurejshëve, në emër të nderit tonë të përbashkët, unë këtu i jap për martesë Hatixhen, të bijën e Huvejlidit, Muhamedit, të birit të Abdullahut, dhe pranoj si prikë shumën që ju dhatë."

Ebu Talibi, i cili ishte përgjegjës për këtë detyrë, donte të merrte miratimin e pjesëtarëve të tjerë të fisit që ishin të pranishëm. Prandaj ai tha: "Unë dua që edhe xhaxhallarët e tjerë të marrin pjesë në këtë." Një nga xhaxhallarët e tjerë u ngrit dhe tha: "O Kurejshë, dëshmoni edhe ju që ne po martojmë Muhamedin, të birin e Abdullahut, me Hatixhen, të bijën e

Huvejlidit", duke konfirmuar atë që ishte thënë më parë.

Ceremonitë zyrtare ishin përfunduar dhe ishte koha për të festuar. Menjëherë u therën delet e devetë dhe dasma filloi.

Hatixhja fisnike dhe e pasur ishte gruaja më e lumtur në botë. Megjithëse mundohej ta përmbante veten, prapë se prapë gëzimi i saj ishte i dukshëm. Ajo kishte ftuar të gjitha shoqet e saj për të festuar. Atë ditë, shtëpia e Hatixhes ishte e mbushur me gëzim dhe hare në çdo cep të saj. Dajret binin pa pushim dhe vajzat kërcenin valle nga më të bukurat.

Sigurisht që nuk ishte vetëm Ebu Talibi që ishte i lumtur për të nipin, po ashtu të gjithë Mekasit e kishin aprovuar këtë martesë me gjithë zemër aq sa i kishin shprehur ndjenjat e tyre me poezi, duke deklaruar sa bashkim i bukur ishte ky.

Por, gëzimi i askujt nuk mund të krahasohej me atë të Hatixhes. Ajo e kishte gjurmuar jetën e burrit të saj aq afër, saqë kishte ftuar në dasëm edhe mëndeshën e tij, Halimen, në mënyrë që edhe kjo grua të merrte pjesë në gëzimin djalit jetim të cilin ajo kishte mëkuar në fëmijëri.

Ngazëllimi i Hatixhes nuk e zbehu bujarinë e saj dhe nuk e bëri të harrojë ndjenjën e detyrës. Kur Halimja u largua në mëngjes, Hatixhja i dha me vete 40 dele në shenjë falenderimi për qumështin që ajo i kishte dhënë burrit të saj, Muhamedit paqja qoftë mbi Të.

Atë ditë, Muhamedi paqja qoftë mbi Të ishte 25 vjeç. Ky ishte fillimi i 25 viteve martesë, që do të ishin të patrazuara, pavarësisht vështirësive që do të përballeshin së bashku.

Pasi qëndruan në shtëpinë e Ebu Talibit për pak ditë, ata do të lëviznin në një shtëpi të blerë nga Hakim ibn Hizami dhe do të jetonin një jetë të pashembullt për 15 vjet, përpara se të vinte Shpallja.

Hatixhja, ndryshe nga pasunaret e tjera, nuk ia la punët e

shtëpisë shërbëtorëve dhe njerëzve të punësuar. Në vend të kësaj ajo zgjodhi të kujdesej vetë për nevojat e burrit të saj dhe e bëri këtë me dëshirë dhe përgjegjësi. Ajo ishte aq e përkushtuar për lumturinë e tij, saqë ishte shumë e ndjeshme edhe për parehatinë më të vogël që mund t'i vinte, dhe u përpoq gjithnjë me zell ta parandalonte atë.

ZONJA E SHTËPISË

Hatixhja dhe Profeti Muhamed paqja qoftë mbi Të nuk ishin vetëm në shtëpinë ku jetonin. Në fakt, prindërit e të dyve kishin vdekur me kohë dhe nuk mund të merrnin pjesë në gëzimin e tyre apo t'i vizitonin ata në shtëpi. Por, fakti se prindërit u kishin vdekur nuk do të thoshte që nuk kishte njerëz të tjerë që jetonin me ta. Është detyra e njerëzve të cilët ia kanë kushtuar jetën e tyre njerëzimit dhe për këdo që ka një ndjenjë përgjegjësie, të kujdeset për ata që janë pa njeri, në nevojë dhe të varfër.

Muhamedi paqja qoftë mbi Të dhe Hatixhja ishin të tillë njerëz. Ata e morën këtë përgjegjësi shumë seriozisht. Për këtë shkak, shtëpia e tyre nuk ishte vetëm për ta, por dyert e saj ishin të hapura për të gjithë. Në fakt, ata po ngriheshin në rangun më të lartë të humanizmit përmes bujarisë së tyre, duke ndarë shtëpinë me njerëzit në nevojë.

Ia vlen të përmendim shkurtimisht ata që ndanë këtë mjedis të ngrohtë familjar me ta.

Përveç besnikërisë dhe mbështetjes në kohë të vështira dhe zie, Muhamedi paqja qoftë mbi Të i kërkoi xhaxhait të tij Abasit, të merrte në kujdesje një nga djemtë e Ebu Talibit, dhe ai vetë i dha atij Ali ibn Ebu Talibin. Me këtë ai deshi t'i tregonte xhaxhait të tij Ebu Talibit, mirënjohjen për kujdesin që ai kishte treguar për të vite më parë. Hatixhja mori rolin e nënës për Aliun në shtëpinë e tij të re.

Aliu, nga njëra anë ishte nën edukimin e profetit, njeriut më fisnik, dhe nga ana tjetër, nën mirësjelljen dhe hijeshinë e

Hatixhes.

Zejd ibn Harithi jetoi po ashtu atje. Ky djalosh ishte në fakt i biri i një familjeje të lirë por kishte rënë rob dhe ishte çuar për t'u shitur në tregun e skllevërve. Hakim ibn Hizami, nipi i Hatixhes, e bleu atë në panairin e Ukazit dhe ia dhuroi asaj. Zejdi vazhdoi të shërbente pranë Hatixhes deri kur ajo u martua me Muhamedin paqja qoftë mbi Të. Pas martesës ajo e vuri Zejdin në shërbim të bashkëshortit të saj. Ai më vonë do të adoptohej nga çifti si një bir sepse ai refuzoi të largohej prej tyre. Në të vërtetë, kur vite më vonë, babai dhe xhaxhai i tij erdhën në Mekë për ta marrë atë me vete, ai zgjodhi të qëndronte me Profetin në vend që të kthehej tek prindërit.

Umu Ejmen, të cilën Muhamedi paqja qoftë mbi Të e ka quajtur "nëna ime e dytë" dhe dadoja e tij, ishte nga banorët e shtëpisë së tyre.

Djali i parë i Hatixhes, Hindi, të cilin e kishte me burrin e saj të parë Ebu Halan, u rrit dhe u edukua nga Profeti po në këtë shtëpi të bekuar.

Për një farë kohe, Zubejr ibn Avami do të kishte fatin të jetonte në këtë shtëpi pas vdekjes së babait të tij, Avamit. Ndoshta ishte për shkak të këtij edukimi direkt nga Profeti, që ai do të ishte nga të parët që do të pranonte Islamin dhe do të ishte i pari që do të përdorte armët në mbrojtje të të Dërguarit dhe Islamit.

NJË SHTËPI PLOT PAQE

Në një shtëpi si ajo, kishte gjithmonë paqe dhe qetësi. Muhamedi paqja qoftë mbi Të vetë ishte një burim paqeje. Qëllimi i ekzistencës së tij ishte të hidhte një mbulesë paqeje mbi ata të cilët nuk e kishin parë atë as në ëndërr.

Butësia dhe dhembshuria e Hatixhes ishte gjithashtu një pjesë e rëndësishme e ushqimit të kësaj paqeje. Ajo gjithnjë ishte e kënaqur me veprimet e tij dhe me nxitim bënte çfarë dëshironte ai. Kurdoherë që Profeti paqja qoftë mbi Të përballej me një situatë që e trishtonte, gjente paqe dhe ngushëllim në shtëpi tek Hatixhja.

Kjo paqe midis tyre plotësohej nga një afrimitet për t'u pasur zili, një përkushtim i pakushtëzuar dhe një ndjenjë e vendosur sigurie. Në të vërtetë, ky sinqeritet që ata kishin mes veti, tërhoqi vëmendjen e të tjerëve dhe bëri që ata ta shikojnë jetën e tyre me admirim të thellë, pasi ishte diçka që nuk e kishin hasur më parë. Një ditë, Ebu Talibi dërgoi Nab'an, shërbëtoren e tij, për të parë se si e trajtonte e shoqja të nipin Muhamed. Kur u kthye, Nab'a i tha Ebu Talibit: "Ato që pashë ishin shumë interesante. Kur Hatixhja e pa Muhamedin paqja qoftë mbi Të të vinte, doli te dera, e mirëpriti atë dhe duke i mbajtur dorën i tha: "Tu bëfshin kurban nëna e baba im. E di se këtë nuk do ta bëja për askënd tjetër përveç teje. Unë e di se ti je Profeti i Shumëpritur. Kur të arrijnë ato ditë, të lutem të mos më harrosh mua ose vendin që ke për mua në zemër. Të lutem lutju Allahut, që të ka dërguar, për mua."

Kur Muhamedi paqja qoftë mbi Të i dëgjoi këto fjalë prekëse

nga gruaja dhe mbështetësja e tij, i tha: "Le të jetë dëshmitar Allahu, se nëse unë jam ai person, nuk do të të braktis kurrë sepse ato që ti ke bërë për mua i kalojnë caqet e çdo sakrifice." Dhe me të vërtetë ai kurrë nuk e harroi.

FRYTET E NJË MARTESE TË BEKUAR

Nuk zgjati shumë dhe kjo familje do të jepte frutet e saj. I pari lindi Kasemi. Fatkeqësisht, ai nuk do të jetonte gjatë. Sapo kishte filluar të hidhte hapat e parë dhe Allahu e mori në qiell.

Zejnebja ishte e para e vajzave. Ajo do të martohej me Ebu As ibn Rabian, me dëshirën e Hatixhes, dhe do t'i sillte familjes 2 fëmijë, Umamen dhe Aliun.

Rukija dhe Umu Kulthumi lindën më pas. Kur u rritën, babai i tyre i martoi me djemtë e Ebu Lehebit, Utben dhe Utejbën. Martesat e tyre do të zgjasnin deri në vitet e para të përhapjes së Islamit, sepse më vonë ata do të ishin ndër pasojat e kundërshtisë dhe urrejtjes së Kurejshëve. Rukija më vonë u martua me Osman ibn Afanin. Në emigrimin e parë për në Abisini, Rukija dhe Osmani ishin të parët që emigruan. Kështu, Muhamedi paqja qoftë mbi Të do t'i përgëzonte ata duke iu referuar si familja e parë që emigroi pas familjes së Profetit Lut alejhi selam.

Më pas, kur Osmani dhe Rukija u kthyen nga Abisinia, emigruan në Medine së bashku. Rukija u sëmur përpara Luftës së Bedrit dhe vdiq pak kohë më vonë. Profeti paqja qoftë mbi Të e lejoi Osmanin të qëndronte në Medinë për t'u kujdesur për të shoqen duke e siguruar se: "Ti i ke marrë shpërblimet njëlloj si të gjithë ata që po shkojnë për të luftuar në Bedër."

Pas vdekjes së Rukijes, Muhamedi paqja qoftë mbi Të e martoi Osmanin me vajzën tjetër, Umu Kulthumin. Megjithatë, as ajo nuk do të jetonte gjatë. Ajo iu bashkua Rukijes dhe nënës së saj

Hatixhes, 9 vjet pas emigrimit në Medinë.

Në një farë mënyre, fati e kishte ndihmuar Hatixhen të mos shihte vdekjen e dy vajzave të saj. Ajo kishte qenë shumë e mërzitur nga prishja e martesave të tyre. Ndoshta, prej kësaj, Allahu ia kishte kursyer përjetimin e dhimbjes së vuajtjeve dhe vdekjeve të tyre.

Osmani do të quhej më vonë "*Dhin'Nurejn*" ose "Ai i Dy Dritave", meqenëse ishte martuar me dy vajzat e Profetit paqja qoftë mbi Të njëra pas tjetrës. Ai do të mbetej i vetmi me këtë ofiq midis Sahabëve.

Fatimja erdhi në jetë 5 vjet përpara se të vinte Shpallja. Pavarësisht moshës së saj të re, ajo përjetoi dhunën në Mekë në vitet e para dhe Allahu e di se ç'hoqi gjatë 3 viteve të bojkotit kur idhujtarët refuzuan të kishin marrëdhënie sociale, tregtie apo vizitash, madje as të shkëmbenin fjalë me bashkësinë e brishtë myslimane.

Kur arriti në moshë madhore, ajo u martua me Aliun dhe nga kjo martesë lindën 2 djem, Hasani dhe Hyseni, të cilët do të vazhdonin familjen e pastër të Profetit.

Kohë më pas, Aliu kërkoi leje të martohej me një grua të dytë, siç ishte zakon në atë periudhë. Ai mendoi të martohej me vajzën e Ebu Xhehlit. Si mundej që e bija e Profetit dhe e bija e të parit të idhujtarëve, një armik i betuar i myslimanëve, të martoheshin me të njëjtin burrë? Profeti tha: "Pa dyshim që bijtë e Hishamit po kërkojnë që unë të jap leje që të martojnë vajzën e tyre me Aliun, të birin e Ebu Talibit. Unë kurrë nuk do ta lejoj një gjë të tillë." Ai e përsëriti këtë 3 herë. Pastaj vazhdoi duke thënë: "Për Allahun, vetëm pasi Aliu të ketë divorcuar vajzën time mund të martohet me vajzën e Ebu Xhehlit. Fatimja është pjesë e imja dhe çdo gjë që e lumturon atë më lumturon edhe mua, dhe çdo gjë që e mërzit atë, më mërzit edhe mua."

Pas këtij reagimi të Profetit paqja qoftë mbi Të, Aliu jo vetëm e harroi martesën me vajzën e Ebu Xhehlit, i cili kishte qenë armik i myslimanëve, por që nga ajo ditë e tutje nuk mendoi të martohej me dikë tjetër, duke zgjedhur të qëndronte i martuar vetëm me Fatimen. Pas vdekjes së saj, ai do të martohej me Umamen, vajzën e motrës së madhe të Fatimes, Zejnebes, ashtu siç vetë Fatimeja e kishte porositur, për t'u siguruar që fëmijët e saj do të kishin kujdesin e duhur.

Edhe Abdullahu u lind në këtë shtëpi pas Shpalljes. Ai u quajt Tahir dhe Tajib (i pastër dhe i dëlirë). Por edhe ai i mbylli sytë shpejt, duke shkuar në botën tjetër në moshë foshnjore.

PARALAJMËRIME TË MESAZHIT HYJNOR

Përpara se Muhamedit paqja qoftë mbi Të të fillonte t'i zbriste Shpallja Hyjnore, shtëpia e tyre ishte bekuar me shumë ëndrra nga bota shpirtërore dhe Hatixhja ishte dëshmitare e këtyre ëndrrave. Këto ishin paralajmërime të Shpalljes Hyjnore dhe 6 muaj para se ajo të vinte, ato u bënë parashikuese në mënyre të dukshme. Ndoshta këto ishin një formë përgatitore për Shpalljen që do të pasonte.

Ëndrrat që shihte, ai ia tregonte Hatixhes, ndërsa ajo i interpretonte ato me dritën e pritshmërisë që kishte zënë rrënjë në shpirtin e saj, duke e përdorur çdo ëndërr si një mënyrë për t'u ngritur shpirtërisht. Në një rast, Muhamedi paqja qoftë mbi Të pa në ëndërr sikur një pjesë nga çatia ishte hequr dhe një vrimë ishte hapur. Pastaj, një shkallë argjendi ishte futur përmes kësaj vrime dhe 2 burra kishin zbritur në shtëpinë e tij. Ai deshi të kërkonte ndihmë, por nuk mundi të gjente askënd, madje as për të folur. Më pas, 2 burrat u ulën secili në anë të tij. Njëri nga ata e kapi atë dhe mori nga trupi i tij 2 brinjë. Pastaj kapi zemrën e tij, e nxori jashtë dhe e mbante në dorë. Kjo ëndërr dukej kaq e vërtetë, sikur po i ndjente duart e këtij burri mbi zemër. Burri po i thoshte shokut të tij: "Çfarë zemre të mirë paska ky njeri i drejtë!" Pastaj e pastroi zemrën dhe e vendosi përsëri në vend. Ai gjithashtu i vendosi brinjët përsëri në vendin e vet. Burrat u larguan ashtu siç kishin ardhur, u ngjitën nga shkallët dhe u zhdukën. Ata e morën shkallën me vete teksa ikën. Çatia po ashtu erdhi në formën e mëparshme dhe çdo gjë ishte si më parë.

Profeti Muhamed paqja qoftë mbi Të sigurisht që ia tregoi Hatixhes të parës këtë ëndërr. Hatixhja, mbështetësja e tij më e madhe gjatë kohëve më të vështira, e inkurajoi ashtu siç ai priste duke i thënë: "Sihariq për ty!" dhe shtoi: "Nuk ka dyshim se Allahu dëshiron për ty më të mirën. Edhe kjo këtë tregon. Sihariq për ty!"

Për më tepër, çdo gjë e gjallë, çdo pemë dhe çdo gur filloi të përshëndeste Profetin e ardhshëm. Një ditë, kur ndodhi diçka e tillë, shkoi në shtëpi dhe ia tregoi Hatixhes ankthin që kishte përjetuar. Si gjithmonë, gjeti mbështetjen e saj të gatshme dhe të vendosur:

"Me siguri që Allahu nuk do të të braktisë ty dhe nuk do të lejojë që asgjë e keqe të të ndodhë ty", i tha ajo, "sepse në çdo fjalë, ti thua të vërtetën, je i besueshëm me gjithçka që të besohet ty dhe ti je që kujdesesh për ata që ke nën mbikqyrje."

ARDHJA E KRYEENGJËLLIT

Në shtëpinë e Profetit paqja qoftë mbi Të mbizotëronte paqja. Zhvillimi i këtij ambienti të shenjtë dhe ëndrrat që kishte parë po e përgatisnin atë për Shpalljen Hyjnore. Nga ana tjetër, errësira e injorancës po zmadhohej akoma më shumë. Të katër anët e Qabesë ishin mbushur me idhuj. Njerëzit kishin harruar Zotin e tyre, Krijuesin e Universit dhe në vend të Tij adhuronin këto statuja iluzive dhe false. Ishte e qartë se kjo gjendje po e trazonte thellësisht shpirtin e pastër të Muhamedit paqja qoftë mbi Të. Qabeja kishte qenë vendi i parë i adhurimit ngritur për t'i sjellë paqe njerëzimit, por tani ajo ishte si qendra e errësirës. Megjithëse nuk mund të ndahej nga Qabeja, ai ndjeu një nevojë në rritje se duhet të distancohej nga ajo errësirë shtypëse.

Ai e kishte bërë zakon të shkonte diku larg. Ecte për orë të tëra për në Xhebeli Nur, Malin e Dritës, dhe dukej sikur edhe ky burrë edhe mali po prisnin që Drita e vërtetë të zbriste nga qiejt. Ai veçohej në një shpellë në majë të Malit të Dritës, nga e cila mund të shikonte Qabenë. Mendonte për të ardhmen e saj të lavdishme kur feja e vërtetë do të rivendosej duke gjetur pak ngushëllim në këto ëndërrime. Për këtë, ai shpeshherë largohej nga qyteti në këtë mal ku preferonte të ishte me Zotin e tij për disa ditë dhe muaj të veçantë të vitit. Paqja që ndjente kur ishte atje duke reflektuar thellë, ishte e papërshkrueshme.

Për Hatixhen, secili nga këto udhëtime do të thoshte ndarje nga i shoqi. Bashkëshorti i saj kishte gjetur një ndjenjë paqeje në shpellën Hira, por në çdo rast Hatixhja qëndronte me frikë se mos atij mund t'i ndodhte diçka e keqe. Për këtë, ajo

dërgonte gjithmonë një njeri pas tij, për t'u siguruar që ai të ishte i mbrojtur në rast rreziku.

Zakonisht, ai largohej duke marrë me vete ushqime, të cilat ia kishte përgatitur Hatixhja, por qëllonte edhe që të kthehej për t'u furnizuar përsëri. Kishte raste ku Hatixhja nuk e duronte ndarjen dhe merrte rrugën e gjatë për t'i çuar atij ushqimet vetë duke ecur me kilometra dhe duke ngjitur 860 metrat e Malit të Dritës për tek bashkëshorti i saj, i cili i ishte përkushtuar meditimit. Së bashku, ata do të thithnin ajrin misterioz të shpellës Hira dhe për Hatixhen ishte një bekim tepër i madh që ndante këto momente me të. Herë të tjera ata takoheshin në vendin që quhej Ixhabe Mesxhid, kalonin aty natën dhe në mëngjes ndaheshin përsëri: Profeti shkonte në shpellë dhe Hatixhja në shtëpi.

Për një grua nuk ishte e lehtë të qëndronte larg burrit të saj për kaq gjatë, megjithatë, Hatixhja nuk tregoi as reagimin më të vogël për këto ndarje. Në vend të kësaj, e mirëkuptonte vetminë e tij dhe e inkurajonte për ditët që do të vinin.

Një ditë, ndërsa ishte në meditim të thellë në mal, Muhamedi paqja qoftë mbi Të dëgjoi dikë t'i thoshte: "O Muhamed, unë jam Xhebraili."

Ndoshta kjo ishte një përgatitje më shumë për atë që do të vinte. Profeti, i tronditur nga kjo eksperiencë, shkoi dhe kërkoi ngushëllim tek Hatixhja e tij dhe i shpjegoi çfarë kishte dëgjuar. Me një ton zëri që mund të prekte çdo zemër, i tha: "Betohem në Allah që gjëra madhështore do të ndodhin..."

Si grua e fortë që ishte, ajo reagoi ashtu siç kishte bërë më parë. Ajo shqiptoi fjalët e mëposhtme, që do të qetësonin të gjitha brengat dhe shqetësimet e tij:

"Çfarë po thua kështu? Ne kërkojmë strehim tek Allahu! A do të të harrojë ty Allahu kur ti kurrë nuk ke neglizhuar atë që të

është lënë amanet, ke ruajtur lidhjet farefisnore dhe gjithmonë ke thënë të vërtetën?"

Ndërsa ishte një tjetër ditë në mal, i ndodhi përsëri. Ishte natë dhe të gjithë ishin në shtëpitë e tyre. Qetësia që mbizotëronte ngado u prish nga zëri i Xhebrailit që tha: "*Es Selamu alejke*" - Paqja qoftë me ty!

Ai përsëri vrapoi në kraharorin e bashkëshortes së tij. Kur Hatixhja e pa në atë gjendje, e pyeti: "Si është puna? Çfarë ka ndodhur?"

Ai i tregoi të shoqes rreth asaj që i kishte ndodhur. Sapo mbaroi, ajo i tha me gëzim: "Sihariqe për ty sepse përshëndetjet me Paqe mund të nënkuptojnë vetëm mirësi."

Në ngazëllimin e saj mund të dalloje kurajë dhe forcë. Me këtë, ajo nënkuptonte se kushdo që e përshëndeti atë në atë mënyrë, do t'i sillte vetëm mirësi dhe kjo do të bëhej realitet.

FILLIMI I SHPALLJES

Ashtu siç ajo kishte thënë, një ditë, në Malin e Dritës, zbriti Drita e Shpalljes, e cila krijoi një lidhje të pathyeshme ndërmjet qiellit dhe tokës. Xhebraili erdhi dhe i transmetoi Profetit Muhamed paqja qoftë mbi Të mesazhet e para nga Zoti i Gjithësisë, gjë e cila ishte parashikuar nga shumë shenja. Shkëlqimi i Parajsës kishte zbritur në qiellin tokësor duke iu dhuruar Muhamedit paqja qoftë mbi Të dhe misioni profetik sapo kishte nisur.

Rrezatimi Hyjnor, të cilin e ndjeu thellësisht, e kishte mbështjellë dhe tërhequr drejt gjirit të tij me fjalën: "Lexo!" Në këtë mënyrë, përgjegjësia e profetësisë, të cilën as malet dhe shkëmbinjtë nuk kishin pranuar ta mbanin dot mbi shpatulla, i ishte ngarkuar Muhamedit. Peshën që ndjente nga përgjegjësia e detyrës ishte e vështirë ta mbaje.

Kështu kishin zbritur ajetet e para kuranore. Pas kësaj Profeti ishte çliruar dhe kishte nxituar drejt Mekës.

Çuditërisht, çdo pemë dhe gur që kishte hasur rrugës e kishte përshëndetur dhe i ishte përulur atij me mirësjellje:" Paqja e Zotit qoftë me ty, o Profet!"

Profeti u kthye në shtëpi i shqetësuar dhe i frikësuar. Ai i kërkoi gruas së tij besnike ta mbulonte me diçka dhe i tha: "Kam frikë për veten", duke shprehur ankthin e tij në fillimin e një kapitulli të ri, rezultatet e të cilit nuk mund t'i dinte.

Megjithëse mund ta vërente ndryshimin tek ai, Hatixhja u lehtësua me ardhjen e tij. Këtë herë mungesa e tij kishte qenë

e gjatë dhe shërbëtori që kishte shkuar ta ndiqte ishte kthyer duarbosh. Ajo ishte bërë merak se mos diçka e keqe i kishte ndodhur, por sapo e pa, çdo shqetësim i kaloi. Sidoqoftë, ai kurrë nuk ishte kthyer në shtëpi në atë gjendje. Bashkëshortja e tij, ngushëlluesja e tij, e siguroi siç kishte bërë gjithmonë duke i thënë: "Nuk ke pse frikësohesh aspak! Allahu nuk do të lejojë të të gjejë asgjë e keqe!" Pasi dëgjoi ngjarjen, ajo i tha se eksperienca që kishte përjetuar ishte më tepër një lajm i mirë se sa diçka për t'u pasur frikë.

Çfarë force të madhe kishte treguar! Nuk kishte dyshim se besimi dhe siguria e saj në Allah ishte e patundur dhe kjo ishte një shenjë tjetër e devotshmërisë së saj. Sa njerëz të tjerë, burra ose gra, do të ishin në gjendje të jepnin kaq siguri dhe vendosmëri në situata të tilla?

Hatixhja ishte e para që kishte dëgjuar atë që i kishte ngjarë të Dërguarit të Allahut. Ajo ishte një grua e zgjuar, e fortë dhe durimtare, e cila pranonte me bindje dhe qetësi vullnetin e Zotit. Ajo ishte e sigurt se Muhamed Emini, në të cilin të tjerët gjenin mbështetje, mund të mbështetej në Krijuesin tij dhe ajo e dinte se ai nuk do të lihej në harresë nga Ai. Ajo i mblodhi të gjitha forcat. Ajo nuk do ta linte Krenarinë e Njerëzimit të vetëm në një kohë si kjo. Kështu ajo i tha: "Sihariqe për ty, o Muhamed! Ji i qëndrueshëm dhe këmbëngulës! Për Atë, në duart e të Cilit është shpirti im, unë besoj se ti je Profeti i këtij populli."

Ajo nuk kishte asnjë dyshim. Ajo kishte pritur shumë për këtë moment. Herë pas here ajo kishte deklaruar besimin e saj tek ai dhe atë çfarë i kishte ndodhur atij. Ajo ishte e vetëdijshme për faktin se ishte aty për ta mbështetur. Nuk ka asnjë arsye, e kishte siguruar ajo, për dikë që gjithmonë kishte qenë i drejtë, të vuante një ankth të tillë në rrugën drejt përsosmërisë. Ajo vazhdoi:

"Mos ki frikë! Pa dyshim që Allahu do të të ruajë ty. Ti je që

ruan lidhjet me farefisin, ndihmon dhe ushqen të varfrit. Ti je gjithmonë një mikpritës bujar. Ti je në rrugën e së Vërtetës dhe i je përkushtuar plotësisht gjithçkaje të mirë."

Ata të cilët jetët e tyre ia kanë kushtuar të tjerëve do të jenë patjetër nën mbrojtjen e Zotëruesit të Universit. Sigurisht, Allahu nuk do ta braktisë një njeri të tillë sepse kjo është rruga që Ai ka zgjedhur për ne. Si mund të lihet i vetëm nga Krijuesi një Profet ndërsa ai përpiqet për besimin e njerëzve duke mbushur çdo cen të shoqërisë?

Me këtë inkurajim dhe frymëzim, Hatixhja po shpaloste një qëndrim i cili do të jetë shembull për të gjithë myslimanët, dhe virtyte të cilat do ta lartësonin atë në majat më të larta. Po, Allahu nuk do t'i lerë kurrë të vetëm në kohë të vështira ata që kanë zgjedhur ta ndjekin Atë. Por, në mes të frikës dhe të pasigurisë, për ta bërë këtë, gjithsecilit i duhet një kështjellë e fortë si Hatixhja.

Hatixhja menjëherë shkoi te Uaraka pas kësaj bisede. Ajo nuk ishte habitur nga ato që kishte dëgjuar. Ajo po tregonte forcën e dikujt që kishte qenë në pritje të asaj që po ndodhte. Ajo i tregoi Uarakas ato që i kishin ndodhur të shoqit. Çdo fjalë e thënë ra si rrufé në veshët e Uarakas. Kur nuk mundi ta përmbante më veten, deklaroi: "Për Atë, në duart e të cilit është shpirti i Uarakas, nëse ajo çka the është e vërtetë, o Hatixhe, atij i ka ardhur engjëlli që zotëron Sekretet Hyjnore, që i ka ardhur gjithashtu Musait dhe Isait dhe ai patjetër është Profeti i këtij populli. Shko dhe thuaja atij këtë që të qëndrojë i palëkundur!"

Ishte e qartë se në errësirën e asaj kohe, Mali i Dritës kishte filluar të rrezatonte nga fundet e tij. Kjo ishte lindja e një drite që do ta kthente natën në ditë dhe e një zjarri që nuk do të shuhej kurrë. Fara e mbjellë para shumë kohësh, më në fund, kishte nxjerrë filizin në sipërfaqe. Momenti i shumëpritur kishte ardhur.

Kjo ngjarje do të ndryshonte rrjedhën e njerëzimit dhe Uaraka donte ta dëgjonte vetë atë. Kështu, së bashku me Hatixhen shkoi në shtëpinë e saj. Plaku Uaraka e puthi Profetin në ballë me respekt ndërsa diferenca e madhe e moshës nuk ishte pengesë që t'i bindej atij. Pastaj, Uaraka filloi të dëgjonte që nga fillimi se çfarë i kishte ndodhur Muhamedit paqja qoftë mbi Të.

Ndërsa dëgjonte, ky burrë i vjetër kalonte nga një gjendje në një tjetër duke përjetuar emocion dhe ngazëllim të paparë. Ai e kishte dalluar shumë kohë më parë se ky njeri do të sillte lajme të mira, të cilat i kishte lexuar dhe studiuar në tekstet e Shenjta. Pasi Profeti mbaroi, Uaraka shqiptoi këto fjalë që do të mbeteshin në histori:

"Do të doja të kisha qenë i ri këtë ditë, ashtu që të mund të jetoja për të parë se si populli yt do të të nxjerrë nga ky vend dhe të të qëndroja pranë."

Këto ishin me të vërtetë fjalë të paparashikuara në shtëpinë ku kishte shkuar për t'i dhënë kurajë. Po, e ardhmja ishte plot shpresë, por dukej se kjo shpresë nuk do të arrihej lehtë. Duke marrë në konsideratë ato që kishte dëgjuar, Profeti e pyeti Uarakan me çudi: "Populli im do të më përzërë?"

Përgjigja që do të pasonte do t'i referohej jo vetëm atij, por të gjithë atyre që ishin përzënë për të njëjtën arsye. "Po, do të të përzënë. Sepse nuk ka pasur njeri që ka ardhur me të Vërtetën që ti je ngarkuar, dhe të mos jetë përzënë nga vendlindja e tij."

MYSLIMANIA E PARË

Hatixhja, e cila njihej si "Tahira", "e Dëlira", edhe në kohën e Injorancës (paraislame) ia kishte deklaruar besimin Profetit paqja qoftë mbi Të dhe ishte bërë myslimania e parë. Sipas Ibn Abasit, Profeti po kryente adhurimin me përulësi një të hëne. Në të njëjtën ditë, në mbrëmje, ai ishte bërë gati për adhurim dhe kësaj here kishte dikë pas tij që nuk mund të ishte tjetër përveç Hatixhes.

Profeti i mësoi asaj mënyrën e abdesit përpara namazit dhe të gjitha lëvizjet e namazit që ia kishte mësuar Xhebraili alejhi selam. Kjo formë adhurimi do të bëhej më vonë forma e 5 vakteve të namazit që njihet sot në mbarë botën. Ajo i kishte marrë këto mësime të para nga vetë Profeti dhe ishte falur e para së bashku me të. Ajo e kishte parë atë si një lider edhe përpara profetësisë, dhe e kishte konsideruar si të tillë. Megjithatë ishte e pamundur të krahasohej konsiderata e saj për Muhamedin pas profetësisë.

Fillimet e Shpalljes kishin ardhur në një kohë ku në botë mbizotëronte injoranca dhe shpirtrat e errët, të bërë njësh me këtë errësirë, do të ngriheshin kundër Dritës si gjithmonë.

Hatixhja ishte një këshilltare besnike krah tij. Sa herë që përjetonte ngjarje të vështira dhe të pashpresa, ajo shkonte dhe gjente qetësi në praninë e tij. Ajo qëndronte me të sa më shumë të ishte e mundur dhe bënte çmos të largonte çdo gjë që dilte pengesë në rrugën e Tij.

Rruga do të ishte e gjatë dhe të ishe i pari që do ta nisje atë, ishte tejet e vështirë. Megjithatë, shpërblimi është në raport me

përpjekjen. Kjo do të thotë që vuajtja nuk do të shkojë dëm dhe Allahu i provon ata që janë në rrugën e tij me vështirësi të ndryshme, sepse Ai i do ata. Për ata të cilët bëjnë durim gjatë këtyre sprovave, Ai hedh për sipër një vello begatie dhe u jep dhurata të ndryshme. Pa dyshim që Ai e mban premtimin dhe ata të cilët kanë duruar gjatë sprovave të ndryshme për hatër të Allahut, pa u lëkundur aspak nga rruga e shërbimit, kanë korrur begatitë e durimit të tyre.

Në të vërtetë, vuajtjet dhe sprovat më të vështira u janë dhënë Profetëve, njerëzve më të dashur të Allahut dhe pastaj atyre që e kanë dorëzuar veten në rrugën e Tij sipas gradës. Përmes kësaj, Ai i sprovon krijesat e Tij me vështirësi për t'i përgatitur për detyrën madhështore të përfaqësimit të Rrugës së Drejtë. Me fjalë të tjera, sado që mund të duken të këqija, çdo fatkeqësi dhe sprovë, është në fakt, një mënyrë për t'u pastruar dhe për të ecur përpara drejt përsosjes. Pra, ngjarjet e vështira që na ndodhin në jetë, nuk janë thjesht burim dhimbjesh, por në fakt, mëshirë nga Zoti i Gjithësisë për besimtarët.

Ditët e para të Islamit, Kurejshët, një fis i fuqishëm që mendoi se po rrezikoheshin, e luftuan ardhjen e Islamit në një mënyrë të fshehtë, duke ushtruar presion mbi besimtarët, mbi Hatixhen dhe Profetin, për t'i dëmtuar dhe shkatërruar ata. Për këtë arsye, dhëndurët e tyre u vunë në presion të madh që të divorcoheshin me vajzat e Profetit, me të cilat ishin martuar para ardhjes së Shpalljes. Atyre iu ishte premtuar se do t'i martonin me secilën vajzë që dëshironin ata. Siç u përmend edhe më parë, vajzat e Muhamedit paqja qoftë mbi Të dhe Hatixhes, Rukija dhe Umu Kulthumi ishin martuar me djemtë e Ebu Lehebit, Utben dhe Utejbën. Utbe dhe Utejbe nuk kishin karakter të atillë që mund të duronin këto presione dhe sapo iu premtua se do t'i martonin me kë të dëshironin, i divorcuan Rukijen dhe Umu Kulthumin. Dështimi i këtyre martesave

ishte një pikëllim i madh për Hatixhen.

Profeti dhe bashkëshortja e Tij po përballeshin tashmë jo me një, por me 2 martesa të prishura. Nuk kishte një arsye të mirëqenë për këto divorce. Shkaku i vetëm ishte se ato të dyja ishin në shënjestër vetëm sepse ishin vajzat e Profetit paqja qoftë mbi Të.

Vetëm Ebu As ibn Rabia, bashkëshorti i Zejnebes, nuk iu dorëzua presionit dhe i qëndroi pranë gruas së tij. Ai bënte një jetë të ndershme, ishte i pavarur, dhe nuk lejonte të tjerët të ndërhynin në punët e tij. Kur bëhej fjalë për një çështje me rëndësi, ai ishte i aftë të merrte një vendim të drejtë dhe të vepronte në përputhje me të. Sipas tij, nëse kishte paqe në shtëpi, asnjë person i jashtëm nuk kishte të drejtë ta prishte atë. Shtëpia e tyre ishte e tillë dhe të pasurit e mendimeve të ndryshme nga gruaja e tij, nuk e ndryshoi këtë paqe; në fakt e forcoi.

Mesazhet Hyjnore sapo kishin filluar të zbrisnin. Për 23 vitet e ardhshme, Kurani do të vinte hap pas hapi. I Dërguari i Allahut do të dilte i suksesshëm në fund. Megjithatë, kjo do të shpalosej më vonë, akoma nuk ishte e mundur të shikoje rezultatin. Kjo kërkonte një vendosmëri dhe dorëzim të plotë për ta besuar. Ndërsa, në të vërtetë, pas tij ishte Allahu, megjithëse në dukje ishte Muhamedi paqja qoftë mbi Të i vetëm.

Profeti paqja qoftë mbi Të gjithnjë e më shumë po vihej në shënjestër. Kurejshët po shtonin presionet mbi të. I hidhnin ferra në rrugë dhe e godisnin me gurë. Po ashtu si të gjithë ata që i kanë thirrur njerëzit në rrugën e drejtë dhe kanë hasur në kundërshtime, edhe ai po vuante persekutimet e popullit të vet.

Në ato ditë, të deklaroje se "Unë i besoj Mesazhit të Muhamedit", do të thoshte se i kishe hapur vetes rrugën e vuajtjes dhe të telasheve. Besimtarët asnjëherë nuk mund të ishin të sigurt se do të shkonin në shtëpi shëndoshë e mirë pasi

kishin dalë nga ajo në mëngjes, dhe nuk ishin të sigurt nëse do të zgjoheshin pasi kishin rënë për të fjetur natën e mëparshme. Shpatat ishim mprehur me urrejtje dhe besimtarët vriteshin çdo ditë. Çdo shtëpi besimtare ishte në listën e zezë dhe çdo individ ishte bërë një shënjestër për idhujtarët, të cilët i kishin izoluar dhe detyruar të fshiheshin.

Duhej një kurajë e pashembullt për të qëndruar me besimtarët në kohë si ato. Veçantia e atyre që u bënë myslimanë nën këto kushte armiqësore, do të konfirmohej nga Vetë Zoti i Gjithësisë në Kuranin Famëlartë. Atyre iu ishte dhënë një gradë e veçantë, sepse ishte e qartë se ata të cilët vunë jetën dhe pasurinë e tyre në një kohë kur Islami ende nuk kishte lulëzuar, pa dyshim që ishin ndryshe nga ata të cilët e pranuan Islamin më vonë. Sigurisht, megjithëse këta pionierë do të kenë gjithmonë një pozitë të lartë, ata që i pasuan, po ashtu do të shpërblehen me Mirësitë Hyjnore. Prapë se prapë, të ishe nga të parët ishte privilegj i veçantë. Patjetër që ishte ky dallim i cili e bëri Profetin të nderojë Ebu Bekr Sidikun mbi Omer ibn Hatabin dhe Abdurrahman ibn Aufin mbi Halid ibn Velidin. Nuk mund të harrohej besnikëria deri në vdekje, e treguar nga këta persona, në një kohë kur të gjithë ishin kundër tij. Kështu, Allahu dhe i Dërguari i Tij i dhanë "të parëve" vendin që u takonte.

Por, mbi të gjitha, e para e të gjithëve mbetet Hatixhja. Ajo ishte dashuria e parë, bashkëshortja e parë, drita e syve të tij dhe e para që e besoi pas kthimit nga Mali i Dritës. Ajo ishte e para që kishte marrë abdes ashtu siç Xhebraili ia kishte mësuar Profetit paqja qoftë mbi Të dhe e para që kishte falur namazet ditore bashkë me Profetin, sepse ai shkoi pranë saj sapo Kryeengjëlli ia mësoi këto rituale. Ajo gjithashtu kishte qenë e para që ishte falur pas tij në faljet me xhemat.

Në fakt, fjala "Hatixhe" do të thotë "dikush që ka lindur herët". Në personalitetin e saj, ne shikojmë se si përshtatet ky

kuptim me atë si person. Ajo ishte aq përpara të tjerëve, saqë askush nuk mund ta kalonte atë në virtyte. Ajo kishte qenë ylli i parë i lindur në Epokën e Lumturisë dhe trëndafili i parë i ditëve të para. Kjo ishte një pozitë kaq e lakmuar, saqë Afif ibn Omeri, vite më vonë, do të shprehte pendimin e tij që nuk kishte mundur ta imitonte atë kur kishte pasur rastin:

"Unë isha një tregtar në Kohën e Injorancës (përpara profetësisë së Muhamedit). Një ditë shkova të vizitoja Abas ibn Abdulmutalibin. Kur arrita në Mina, pashë një burrë të futej në qytet. Në fillim ai pa diellin dhe kur pa që po agonte, nisi të falte namaz. Pastaj erdhi një grua dhe filloi të falej pas tij dhe në fund një djalosh erdhi duke iu bashkuar atyre.

"Unë e pyeta Abas ibn Abdulmutalibin, 'Kush është ky, o Abas?'. Ai u përgjigj, 'Ky është i biri i Abdullahut, nipi i Abdulmutalibit.' Ai vazhdoi, 'Ai është gjithashtu djali i vëllait tim. Ai thotë se është Profet. Askush nuk e beson atë përveç kësaj gruaje dhe këtij djaloshi, por ai pretendon se së shpejti do t'i dorëzohen thesaret e mbretërve të Egjiptit dhe të Persisë.'

"Më pas e pyeta, 'Kush është ajo grua?' Ai u përgjigj, 'Ajo grua është bashkëshortja e tij, Hatixhe bint Huvejlid.'

"E pyeta përsëri, 'Po ai djalosh?'. U përgjigj me qetësi: 'Djali është i biri i xhaxhait të tij, Ali ibn Ebu Talibi.'

"Kur e pyeta se çfarë po bënin, më tha: 'Ata po falin namazin.'"

Afif ibn Omeri vazhdoi duke shpjeguar me keqardhjen më të madhe se çfarë e pikëlloi më shumë atë në këtë ngjarje: "Sa do të kisha dashur të isha bërë mysliman atë ditë dhe të isha personi i tretë që falej pas tyre!"

NJË KUJTIM I GJALLË

Hatixhja, përveç se ishte ndër të parat pioniere të besimit, qëndroi patundshmërisht besnike deri në ditën që do të ndërronte jetë. Si mund të harrohej një besnikëri e tillë? Vite më vonë, Aishja, një tjetër shembull i besnikërisë, tregonte se si kujtimi i Hatixhes mbahej gjithmonë gjallë nga bashkëshorti i saj:

"Megjithëse nuk e kam takuar kurrë, nuk kam qenë asnjëherë aq xheloze për ndjenjat e Profetit kundrejt një gruaje tjetër siç jam për Hatixhen. Ai e përmend shpesh atë dhe e mban në konsideratë aq të lartë, saqë sa herë që ther një bagëti dhe e ndan, i dërgon shoqeve të Hatixhes pjesën e tyre."

Kjo sepse ai i kishte për zemër ato që ajo kishte pasur për zemër dhe ata që dashurojnë, kurrë nuk i harrojnë të dashurit e tyre. Ai nuk linte gjë mangët në respekt ndaj të afërmëve të saj. Ai u jepte atyre shilten mbi të cilën ishte ulur vetë dhe kur e pyetën pse, ai u tha: "Unë i dua ata që ka dashur ajo."

Një herë, i Dërguari i Allahut dëgjoi se Hala bint Huvejlid, motra e Hatixhes, ishte tek dera e shtëpisë duke kërkuar të futej brenda. Zëri dhe mënyra e të folurit të saj ishte aq e ngjashme me Hatixhen, saqë ai u prek dhe lëvizi nga vendi me vrull duke thënë me ngazëllim: "Për Allah, është Hala, e bija e Huvejlidit!"

Aishja, që kishte qenë dëshmitare e këtij ngazëllimi, u bë xheloze dhe ndërhyri duke e pyetur pse tregonte kaq vëmendje për dikë që kishte vdekur vite më parë. Kjo ishte mënyra për t'i thënë se Allahu i kishte dhënë asaj po aq virtyte sa gruas së tij të parë dhe se kjo vëmendje e tij ishte e tepërt. Ndoshta nuk

kishte qenë një rastësi dhe Allahu donte t'i tregonte asaj virtytet e Hatixhes nga vetë goja e Profetit paqja qoftë mbi Të. Ai i la të kuptohej se nuk ishte aspak i kënaqur me ato që dëgjoi dhe i tha: "A kishte ndonjë të ngjashëm me të?" Më pas vazhdoi: "Betohem në Allah se nuk më ka dhënë asnjë person më të vlefshëm se atë. Kur njerëzit më mohuan, ajo më besoi. Kur më thanë gënjeshtar, ajo më vërtetoi. Kur njerëzit më izoluan, ajo më mbështeti me pasurinë e saj dhe Allahu më ka dhënë fëmijë vetëm me të." Ai donte që Aishja të kuptonte që reagimi i saj nuk ishte i drejtë dhe se ai nuk do të lejonte askënd të njolloste kujtimin e saj duke mos folur mirë për të.

Qëllimi tij ishte i qartë dhe Aishja menjëherë kërkoi falje duke i premtuar se ajo nuk do të thoshte asnjëherë asgjë negative për Hatixhen.

SHKËMBIME ME KRYEENGJËLLIN

Nga koha e udhëtimit në Damask deri në kohën kur u kthye si Profet nga Mali i Dritës me Shpalljen Hyjnore, Hatixhja ishte kujdesur me përkushtim ndaj burrit të saj. Atëherë kur Ai lodhej nga ambienti i Mekës dhe kërkonte qetësi në vende të vetmuara të largëta, ajo e shoqëronte atë duke e quajtur këtë një veprim të denjë për një bashkëshorte. Kur ajo qëndronte në Mekë dhe kthimi i tij vonohej, ajo merrte me vete ushqime dhe ia çonte vetë të Dërguarit të Allahut në mal.

Në një ditë si kjo, ajo takoi Xhebrailin në formë njerëzore. Një i huaj të cilin nuk e kishte parë kurrë më parë e pyeti atë për Profetin e Fundit. Ajo u shqetësua mjaft që ky i huaj mund të ishte dikush që donte t'i bënte keq të shoqit. Kur arriti në mal dhe u takua me Profetin, hasi në buzëqeshjen e tij. Kur ai i tha se personi që kishte takuar ishte Xhebraili, ajo u çlirua.

Ndërsa paria mekase kishte deklaruar armiqësinë e saj ndaj Profetit Muhamed paqja qoftë mbi Të, Hatixhja ishte mbështetësja e Tij e vetme dhe një burim ngushëllimi dhe ndihme. Kur sulmet e idhujtarëve bëheshin të padurueshme, ai gjente prehje pranë saj dhe kur ata e kërcënuan me jetë, ai gjeti siguri tek ajo. Herë pas here ajo me zgjuarsinë e saj do të gjente mënyra për ta ndihmuar të shoqin. Për shembull, një herë ajo donte t'i provonte të kundërtën një idhujtari që pretendoi se ai që i kishte ardhur Muhamedit ishte djalli dhe jo engjëlli. Kështu, ajo i tha burrit të saj: "Kushëri! A do të më njoftosh kur Xhebraili të vijë përsëri për të të takuar?" Ai pranoi dhe herën tjetër kur Xhebraili erdhi, Profeti thirri Hatixhen pranë.

Ai tha: "Xhebraili është këtu. Ai është afër meje." Hatixhja, pa humbur kohë, vrapoi për tek Profeti dhe i kërkoi që ai të ulej në gjurin e saj. Profeti nuk donte të prekte ndjenjat e saj duke e refuzuar. Kur veproi ashtu, ajo e pyeti: "A e shikon Xhebrailin?" dhe mori një përgjigje pozitive. Pastaj ajo i tha të ulej në gjurin tjetër dhe më pas në prehrin e saj, gjithnjë duke e pyetur nëse e shihte Xhebrailin apo jo. Çdo herë merrte përgjigje pozitive. Pastaj ajo hoqi mbulesën e kokës, e mori në kraharorin e saj dhe pyeti: "A e shikon tani?" Kësaj here përgjigja ishte negative.

Ajo e kishte vërtetuar atë që donte. Hatixhja tha: "Sihariqe për ty! Ji i sigurt! Betohem në Allah se ky ishte një engjëll, jo djalli. Nëse do të kishte qenë djalli, nuk do të ishte turpëruar dhe të largohej prej nesh."

Një tjetër ditë, teksa po shkonte për t'i çuar ushqim të dashurit të saj, Profeti ishte me Xhebrailin. Kur po afrohej, ai iu afrua Profetit dhe i tha: "Po vjen Hatixhja me ushqime me vete. Kur të vijë, thuaji se Zoti i saj e përshëndet, dhe unë gjithashtu. Po ashtu jepi sihariqin që asaj do t'i ndërtohet një kështjellë me perla në Parajsë, ku nuk ka as lodhje e as brengë."

Kur ajo erdhi, Profeti i përçoi përshëndetjet hyjnore të sjella nga Xhebraili. Hatixhja nuk u habit aspak dhe me të njëjtën fisnikëri u përgjigj: "Zoti është paqe dhe Ai është burim i paqes! Paqja dhe bekimi i Zotit qofshin mbi ty o i Dërguari i Allahut.

Paqja qoftë mbi të gjithë ata që dëgjojnë paqe përveç shejtanit. Paqja qoftë edhe mbi Xhebrailin!"

NË NDJEKJE TË ÇDO FRYMËMARRJE TË PROFETIT

Hatixhja gjithmonë kishte ndjekur çdo frymëmarrje të Profetit dhe ndjente emocion në ndarjen e ndjenjave të tij me Të. Një ditë ajo e pa Profetin ndërsa e trajtonte Zejdin, një nga shërbëtorët e tij, me kujdes dhe konsideratë të lartë, duke lënë të kuptoheshin meritat e karakterit të Tij. Ajo menjëherë ia bëri dhuratë Zejdin bashkëshortit të saj që ai të kishte një shërbëtor të aftë.

Kur ishte i ri, Zejdi kishte rënë rob gjatë një lufte ndërmjet fiseve. Kishin kaluar disa vjet pasi nipi i Hatixhes e kishte blerë Zejdin dhe ia kishte dhënë Hatixhes. Kur familja e tij e gjeti se ku ishte dhe shkuan te Profeti për të kërkuar t'ia kthenin, Profeti e thirri Zejdin dhe i ofroi të zgjidhte: "Nëse dëshiron mund të qëndrosh me ne, por nëse dëshiron të shkosh me familjen tënde, mund të shkosh." Zejdi, pa hezituar fare, zgjodhi të qëndronte me Profetin, i cili e liroi dhe e bëri bir për shpirt. Kështu, Zejdi preferoi lirinë e përjetshme kundrejt lumturisë dhe ngrohtësisë së familjes. Ashtu si Hatixhja, Zejd ibn Harithi ishte një nga pionierët i cili e kuptoi se rruga e vërtetë kalonte përmes kësaj shtëpie të bekuar.

Pa diskutim që Hatixhja gjithmonë do të qëndronte pranë burrit të saj duke ndarë me të bukurinë e saj shpirtërore. Ajo do të ishte një burim ngushëllimi për të në kohët e vështira. Gjatë çdo sulmi dhe persekutimi ndaj tij prej Kurejshëve, Hatixhja kishte qenë shoqja dhe ndihmësja e tij më e dashur.

PIONIERJA E PËRPJEKJES

Hatixhja ishte e pasur, por pasuria nuk mund të sigurojë paqe, as nuk mund të mbushë nevojat shpirtërore të njeriut. Ajo merr vlerë ku fitohet dhe shpenzohet për një qëllim dhe për më tepër, në këtë mënyrë kthehet në një thesar të përjetshëm që ndriçon Botën e Përtejme. Për këtë, Hatixhja donte që jeta dhe pasuria e saj të bëheshin të përjetshme, ashtu që ajo mund t'i përdorte ato në shërbim të Profetit dhe kauzës së tij.

Veçanërisht pas kthimit të Profetit paqja qoftë mbi Të nga shpella Hira, ajo i la veç të gjitha dëshirat personale dhe në vend të kësaj punoi ditë dhe natë për ta ndihmuar atë në përpjekjen me mosbesimin e mekasve. Ajo do të trokiste derë më derë, duke shpresuar se të paktën një zemër më shumë do të shijonte besimin. Megjithëse idhujtarët do ta ndiqnin hap pas hapi, në përpjekje për të zhbërë çdo gjë të mirë që kishte bërë, ajo nuk stepej. Sa herë që shikonte bashkë 2 njerëz, ajo do të bashkohej me ta dhe do t'i lutej atyre të shpëtonin jetën e përjetshme përmes ndriçimit të zemrave me besim.

Një nga mënyrat praktike për këtë ishte t'i ftoje njerëzit në shtëpi për gosti. Profeti paqja qoftë mbi Të po ashtu e kishte përdorur këtë metodë. Ai dërgonte Zejd ibn Harithin dhe Ali ibn Ebu Talibin, të cilët ishin adoleshentë asokohe, në çdo rrugë për të ftuar njerëz për darkë, ndërsa Hatixhja qëndronte në shtëpi duke gatuar për të ftuarit.

Në mënyrë që të mbushnin zemra të tjera me bukurinë e besimit, ajo organizoi shumë gosti të tilla, u zgjati dorën atyre në nevojë dhe sakrifikoi pasurinë e saj të pafund në rrugën e

Allahut. Vetëm disa vjet pasi kishte ardhur Shpallja në shpellën Hira, Hatixhja nuk kishte më asgjë nga pasuria e saj dhe ishte në gjendje nevoje.

Ajo e dinte se edhe më e çmuara nga të mirat materiale nuk mund të ishte më e rëndësishme sesa një njeri që kthehej në besimtar, dhe ashtu veproi. Ajo ishte aq bujare saqë besonte se do të ishte një nder i madh të jepte gjithçka kishte, madje edhe jetën e saj për kauzën në të cilën besonte.

Këto sakrifica dhe veprat e saj altruiste i bënë meritat e saj të pakrahasueshme dhe e ngritën në rangun më të lartë të të gjitha grave të botës. Një ditë, Profeti po përshkruante virtytet e saj dhe duke treguar me gisht tokën dhe qiellin, tha: "Merjemja, nëna e Isait, është më e mira ndër gratë e Parajsës dhe Hatixhja, e bija e Huvejlidit është më e mira ndër gratë e Tokës."

Profeti pohoi se Hatixhja ishte një nga 4 gratë më të mira të të gjitha grave në historinë e njerëzimit.

BOJKOTI

Ndërsa numri i besimtarëve rritej, edhe urrejtja dhe inati i Kurejshëve po ashtu rritej. Nëse do të kishin mundur, do t'u kishin mohuar edhe ajrin besimtarëve. Ata i përndiqnin vazhdimisht dhe nuk humbnin rast për t'u bërë keq besimtarëve.

Idhujtarët u zhgënjyen kur njerëzit që ata kishin dërguar pas besimtarëve në Abisini u kthyen duarbosh. Dhuratat e shtrenjta që ata kishin marrë me vete për të joshur mbretin e Abisinisë ishin kthyer bashkë me ta të paprekura. Mbi të gjitha kishin marrë lajmin se myslimanët ishin strehuar nga vetë Mbreti duke u dhënë garanci për jetën, liri për praktikimin e besimit dhe leximin e Kuranit. Ata nuk mund të duronin faktin që myslimanët të ishin të mbrojtur edhe në vende të tjera, jashtë kontrollit të Kurejshëve, dhe po u lejohej të faleshin dhe të lexonin Kuranin.

Sikur të mos mjaftonte me kaq, kthimi i Omer ibn Hatabit në mysliman ishte provokimi i fundit në sytë e tyre. Ata tashmë kishin humbur Hamzain, të mbiquajtur "Luani". Idhujtarët po ndjeheshin gjithnjë e më të kërcënuar sepse gjërat po merrnin zhvillim në favor të besimtarëve dhe ata po humbnin çdo lloj kontrolli.

Të vendosur për të hequr qafe këtë bashkësi të brishtë të myslimanëve, Kurejshët u mblodhën dhe vendosën të ndërmerrnin një dënim tejet të ashpër. Ata ranë dakord të përzinin të gjithë myslimanët nga Meka dhe i bllokuan të gjitha lidhjet me ta, duke i izoluar kështu tërësisht. Askush nuk do të lejohej të bënte tregti me ta apo të martohej me vajzat dhe

djemtë e tyre, dhe të gjitha burimet e të ardhurave sakaq do të priteshin.

Kështu filloi një kohë sprovash të vështira. Ai që vuante më shumë ishte Profeti Muhamed paqja qoftë mbi Të, sepse Atij i duhej të shikonte të dashurit e tij dhe ndjekësit të persekutoheshin dhe të keqtrajtoheshin. Urrejtja dhe armiqësia e parisë Kurejshe kishte arritur një shkallë të tillë saqë ata nuk mund të toleronin edhe ekzistencën e këtij grupi të vogël besimtarësh dhe nuk do të ishin të qetë deri sa ta pastronin qytetin prej tyre. Meka po u ushtronte një trysni negative ndaj besimtarëve me të gjithë peshën e saj. Jeta e tyre po bëhej e pajetueshme. Ebu Xhehli ishte kthyer në një faraon në thurjen e këtyre komploteve monstruoze.

Plani ishte që ata do ta eliminonin Muhamedin paqja qoftë mbi Të dhe ndjekësit e tij duke i detyruar t'i nxirrnin jashtë Mekës në shkretëtirë, ku do të vdisnin nga etja dhe uria. Kështu nuk do të ishte nevoja të përdoreshin armët dhe të derdhej gjak.

Për këtë ata vendosën të prisnin të gjitha lidhjet dhe nuk do të lejonin askënd, përfshirë të afërmit, t'i ndihmonte, ushqente ose të martohej me ta. Kjo ishte e ngjashme me kampet e sotme të përqendrimit. Një vdekje e ngadaltë për të etiketuarit si "jo normalë". Bojkoti do të thoshte që myslimanët të nxirreshin nga shtëpitë e tyre ditën në diell, me qetësinë më të madhe, në kushtet vdekjeprurëse të shkretëtirës. Kjo ishte një mënyrë e thjeshtë për t'i hequr qafe ata pa lejuar askënd t'i vinte në ndihmë apo të krijonin armiqësi. Ajo çfarë kishte parashikuar Uaraka po ndodhte. Ishte e pamundur të rezistoje dhe atyre u duhej të largoheshin nga shtëpitë dhe qyteti i lindjes.

Edhe një herë, Ebu Talibi, xhaxhai i Muhamedit, gjendej aty për ta ndihmuar me aq sa mundte. Myslimanët ndërtuan një kamp strehimi në rrethinat e Mekës në një vend të quajtur Shib Ebu Talib. Tendat e tyre nuk ishin asgjë tjetër veçse disa

copa rrobash të varura mbi shkopinj. Ia vlen të përmenden përpjekjet e Ebu Talibit për t'i ndihmuar megjithëse nuk ishte bërë mysliman.

Shib Ebu Talibi ishte një tokë e pabanuar jashtë Mekës. Ky bojkot u kthye në një fatkeqësi 3 vjeçare. Problemet sa vinin e shtoheshin dhe çdo ditë kishte ankesa nga njerëzit që jetonin tashmë në tenda. Vuajtjet po shtoheshin dhe filluan sëmundjet epidemike. Këto bënë që shumë njerëz të prekur të dilnin jashtë tendave dhe të vdisnin në shkretëtirë. Mekasit, duke dëgjuar jehonën e këtyre ankesave, u gëzuan.

Tri vite të gjatë urie, etjeje dhe sëmundjesh… A nuk ishte diçka mizore që gratë, pleqtë dhe fëmijët të trajtoheshin të gjithë në këtë mënyrë? Asnjë lëshim nuk iu bë atyre nën këto kushte.

Zërat vajtues të fëmijëve që vdisnin nga uria dëgjoheshin gjithandej. Të qarat e tyre pikonin gjak në zemrën e Profetit paqja qoftë mbi Të.

Ata e vuajtën të gjithë këtë uri dhe etje. Midis tyre Sa'd ibn Ebi Uakasi falenderoi Allahun sepse gjeti një copë lëkurë, të cilën e lau dhe e hëngri, dhe prej kësaj qe në gjendje të qëndronte në këmbë për disa ditë. Shumë prej tyre hëngrën gjethet dhe lëkurën e pemëve njëlloj si të ishin bagëti.

Hatixhja, që dikur kishte qenë një grua e pasur, ishte duke e përballuar këtë skamje me bashkëshortin e saj. Të dy ishin të pikëlluar për gjendjen e vuajtur të njerëzve, megjithatë nuk mund të bënin asgjë. Kurejshët kishin bllokuar të gjitha rrugët në mënyrë që askush të mos u afrohej.

Në fakt, Hatixhja mund ta kishte evituar këtë bojkot sikur të mos kishte insistuar të qëndronte me Profetin, sepse ajo nuk ishte nga familja e Hashimit. Nëse do të kishte dashur, do të kishte pasur një jetë të rehatshme në vend të vuajtjes se kësaj agonie. Sidoqoftë, ajo kishte një karakter dhe besim aq të fortë,

saqë nuk do ta linte në baltë atë të cilin e kishte besuar si Profet që ditën e parë të profetësisë. Ashtu siç kishte kaluar ditë të bukura me të, ashtu do të kalonte edhe të hidhurat. Kështu, ajo zgjodhi urinë dhe etjen mbi shtratin e ngrohtë të shtëpisë në Mekë në kohën kur Profeti do të kishte më shumë se kurrë nevojë për të.

Hatixhja nuk ishte e tillë që të ulej dhe të qëndronte duarkryq. Çdo gjë që ajo kishte pasur në pronësi ishte konfiskuar kur myslimanët ishin përzënë, por ajo e njihte tregun mirë dhe do ta porosiste nipin e saj të shpërndante fshehtas nëpër kamp çfarëdo që mund të gjendej nga pasuria e saj për të ushqyer nevojtarët. Ky nip ishte Hakim ibn Hizami, i cili akoma nuk ishte bërë mysliman, por që e donte aq shumë tezen e tij, sa do të ndërmerrte këto udhëtime të rrezikshme natën për të ndihmuar myslimanët. Një ditë kishte vendosur t'u çonte grurë atyre, por ndërsa ishte rrugës, Ebu Xhehli e pa dhe e ndaloi. Si mund t'i bënte ballë autoritetit të tij? Ebu Xhehli nuk mund të duronte as edhe një fjalë, madje edhe nga vëllai i tij. Reagimi i tij ishte i ashpër dhe i pamëshirshëm:

"A po i çon ushqim Hashimëve? Betohem se do të të burgos përpara se të të shoh t'i çosh ushqim atyre. Do të të izoloj dhe do të të shkatërroj nëse më detyron."

Ndërsa po diskutonin, erdhi Ebu Bahtari. Ai gjithashtu ishte nga Hashimët. Ai nuk e kishte pranuar Islamin, por ishte një njeri i drejtë dhe i butë. Në fillim ai u përpoq të kuptonte situatën dhe pyeti: "Çfarë po ndodh?" Ebu Xhehli iu përgjigj: "Ai ka guxuar t'u çojë ushqim Hashimëve."

Kur dëgjoi këtë, Ebu Bahtari ia ktheu: "Pra, ai ka ushqim dhe do t'ia çojë tezes së tij dhe ti po e ndalon? A është kështu?"

Pastaj, vendosi ta ndalonte këtë padrejtësi dhe e urdhëroi: "Hapja rrugën!" Menjëherë shpërtheu një grindje midis tij dhe

Ebu Xhehlit që nuk donte të dorëzohej. Ebu Bahtari e plagosi Ebu Xhehlin në kokë me një kockë që e gjeti aty pranë dhe ky veprim do të vinte në lëvizje një sërë ngjarjesh që do të rezultonin në ndalimin e marrëveshjes së bojkotit, e cila ishte varur në muret e Qabesë.

Për shumë nga myslimanët ishte vonë tashmë. Hatixhja po kalonte vuajtje të mëdha, por ajo dhe burri saj kishin edhe më për të hequr. Ata kishin 6 fëmijë, prej të cilëve 2 djem. Djali i parë, Kasemi, i cili sapo kishte hedhur hapat e parë, ndërroi jetë. Zemra e Hatixhes ishte mbushur me pikëllim dhe lotët nuk reshtnin. Megjithatë, zemra e saj kishte një durim të tillë që mund të përballonte çdo fatkeqësi. Ndërsa kishte ndjerë nevojën për t'u ngushëlluar, kishte shkuar tek Profeti paqja qoftë mbi Të: "O i Dërguari i Allahut! Koha e Kasemit ka ardhur. Do të kisha dashur që jeta e tij të kishte qenë më e gjatë që ai të arrinte moshën e prerjes së gjirit." Ai iu përgjigj me dhembshuri: "Ai do t'i përfundojë muajt e ushqimit me gji në Parajsë."

Si një shembull force, ajo e mori veten dhe tha: "Sikur ta kisha ditur këtë, vdekja e tij do të kishte qenë më e lehtë për mua." Pastaj Profeti i tha: "Nëse dëshiron, unë mund t'i lutem Allahut që të dëgjosh zërin e tij." Hatixhja me një vetëpërmbajtje të pazakontë dhe dorëzim të plotë tha: "Jo (nuk më duhen prova), unë e pranoj atë çfarë Allahu dhe i Profeti i Tij thonë."

Hatixhja ishte e para që e besoi dhe e ndoqi Profetin Muhamed paqja qoftë mbi Të. Askush, burrë apo grua, nuk kishte besuar para saj. Përmes mbështetjes së saj, Allahu ia kishte lehtësuar barrën Profetit. Sa herë që një person do të fliste kundër tij, ta kundërshtonte atë apo ta kërcënonte me jetë, ai do të shkonte pranë të shoqes për të gjetur ngushëllim. Dashuria dhe besnikëria e saj ishin më të forta se kundërshtimi i idhujtarëve dhe kjo e ndihmoi Profetin të harronte çdo gjë që i sillte ankth. Asgjë e keqe apo bezdisëse nuk mund të vinte prej

saj. Në të kundërt, sa herë që ai shkonte pranë saj, gjente paqe dhe retë e vuajtjes do të zhdukeshin një nga një, duke ia lënë vendin buzëqeshjes. Por, koha e vdekjes e caktuar për çdo njeri, koha për t'i thënë lamtumirë kësaj botë kalimtare, po afronte edhe për Hatixhen. Së afërmi, ajo do të shkonte pranë Krijuesit të saj në Parajsë.

Hidhërimi po zinte hidhërimin. Pas Kasemit, Abdullahu po ashtu i la vuajtjet e kësaj bote dhe shkoi për tek bukuritë e Botës së Përtejme. Kështu, në këto kohë humbjesh, do të frynte era e ndarjes. Si një nënë, thesari më i madh i saj kishin qenë fëmijët që i kishte pasur në gji dhe tani ata po iknin njëri pas tjetrit.

Koha kishte ardhur për Ebu Talib ibn Abdulmutalibin dhe ai ndërroi jetë gjithashtu. Kjo ishte një humbje e madhe për Profetin paqja qoftë mbi Të. Xhaxhai i tij kishte qenë si një baba i dhimbsur, një mbrojtës dhe mbështetës. Më keq akoma, Hatixhja nuk mundi të merrte pjesë në funeral dhe në vajtim sepse ajo po i afrohej vdekjes gjithashtu. Shtrati i saj i vdekjes nuk ishte tjetër veçse një dyshek i improvizuar në një tendë. Sa e vështirë kishte qenë për t'u larguar prej bashkëshortit të saj të dashur dhe Profetit të saj! Tashmë ishte koha të shkonte në botën e përtejme në krahët e këtij burri për të cilin kishte sakrifikuar të gjithë pasurinë dhe jetën e saj.

Kishin kaluar vetëm 3 ditë nga vdekja e Ebu Talibit. Profeti ishte përpjekur shumë që xhaxhai i tij të pranonte Islamin përpara se të ndahej nga kjo botë, por nuk kishte dëgjuar asnjë pëshpëritje të tij për sa i përket besimit. Për më tepër, Kurejshët tani do të ishin të lirë të shtonin sulmet ndaj Muhamedit paqja qoftë mbi Të, duke ditur që mbrojtësi i Tij s'ishte më.

Mbi të gjitha, mbështetja e tij më e madhe, Hatixhja, po vdiste gjithashtu. Ai shkoi të shihte bashkëshorten dhe shoqen e tij, që po digjej nga temperatura e lartë.

Profeti ishte tashmë shumë i pikëlluar sepse sapo kishte varrosur xhaxhain, avokatin e Tij më të madh, pa dëgjuar pohimin e besimit nga buzët e tij. Sa shumë kishte dashur që Ebu Talibi të besonte, por ai kishte refuzuar të pranonte Islamin. Xhaxhai tjetër i Tij, Abasi, do të thoshte: "O i Dërguar! M'u duk se e dëgjova," por Ebu Talibi do të bënte shenjë me kokë që jo.

Ishte më e errëta e netëve. Ai e la gruan e tij të dashur në shtratin e vdekjes dhe shkoi tek tenda i mërzitur dhe në vaj. Përveç se po privohej nga një mbrojtje si Ebu Talibi, ai gjithashtu po humbiste shoqen e Tij më të afërt, mikeshën më besnike dhe të dashurën e Tij.

Ai u kthye dhe hapi perden e tendës. Hatixhja, e cila po rënkonte në dhimbje, ishte vetë një pamje trishtuese.

Ishte e qartë se shenjat e ndarjes kishin mbërritur tashmë. Ky ishte fundi i vuajtjeve me uri dhe dhimbje për Hatixhen. Ajo, që kishte qenë një nga gratë më të pasura të Mekës, po largohej në botën tjetër si një grua në mërgim dhe mes një bashkësie të uriturish.

Gjithë kësaj dhimbjeje i shtohej edhe ajo e ndarjes nga Profeti i saj. Ajo po largohej me trup, por zemra dhe shpirti i saj ishin me Profetin dhe jetimët që po linte nën kujdesin e tij. Ajo kishte lindur shpejt, ishte prezantuar shpejt me të Vërtetën dhe tani po largohej shpejt.

Momentet e fundit kishte një buzëqeshje në fytyrën e saj. Ishte e qartë se Xhebraili i kishte dhënë sihariqin e Parajsës dhe ajo ishte përpara syve të saj. Megjithatë, edhe kjo buzëqeshje u kthye në një trishtim të madh kur ajo pa bashkëshortin e saj që po e vështronte nga hyrja e tendës me një dhembshuri dhe dashuri të madhe. Secili ishte i pikëlluar për tjetrin.

Ai u brengos shumë nga kjo skenë. Disa herë i kishte ngelur pështyma në grykë. Duke u dridhur, ai iu afrua me delikatesë

dhe i foli, megjithëse fjalët ishin të pamjaftueshme për të shprehur ndjenjat. Ai i tha: "Ke vuajtur gjithë këtë për shkakun tim. Jetove një jetë ku nuk more atë që meritoje."

Ai po përpiqej t'i thoshte se një grua kaq e mrekullueshme meritonte një jetë në përputhje me hijeshinë e saj, por në vend të kësaj, ajo kishte zgjedhur të kalonte vështirësitë më të mëdha me të. Pastaj shtoi: "Por, mos harro, Allahu ka caktuar shpërblim pas çdo dhimbjeje dhe vështirësie."

Pas kësaj, shoqja e tij e jetës u nda nga jeta, ashtu si Ebu Talibi. Hatixhja ishte 65 vjeçe kur i la pas andrallat e kësaj jete dhe mori udhëtimin për në jetën e përjetshme, për në pallatin e saj me perla në një vend të privuar nga dhimbja dhe brenga.

Një jetë që filloi në Natën e Kadrit gjithashtu u mbyll po në Natën e Kadrit. Vetë Profeti paqja qoftë mbi Të e çoi atë në varrezën Hajun, hyrjen për në botën e përtejme. Ai e vendosi vetë në tokë dhe po vetë e mbuloi me dhé.

Ajo mbante nderin e shumë "të parëve" në jetën e saj dhe e mbajti këtë titull edhe kur u nda nga jeta dhe gjithçka e saj, duke qenë martirja e parë nga familja e Profetit.

Sa për Profetin, vështirësitë e tij do të shtoheshin sepse dy nga mbështetësit e tij më të mëdhenj kishin ndërruar jetë tashmë dhe Kurejshët do t'i dyfishonin sulmet ndaj tij.

Nuk zgjati shumë dhe ai do të nderohej me Miraxhin, ku dyert e qiejve u hapën për Të dhe Ai dëshmoi skena mahnitëse që vetëm Allahu i dinte, si një shpërblim për ditët e vështira që kishte kaluar. Miraxhi do të ishte hera e parë dhe e fundit që Profeti do të merrte Shpalljen drejtpërdrejt nga Allahu i Madhërishëm.

KUJTIME TË PAHARRUESHME

Hidhërimi i mungesës së Hatixhes e kishte ndikuar Atë thellësisht. Vitet e ardhshme, përpara emigrimit për në Medine, ai ishte i vetmuar dhe dukej se po jetonte vazhdimisht me kujtimin e saj. Dukej sikur ajo nuk kishte vdekur dhe ishte në dhomën ngjitur. Një ditë, një nga Sahabët erdhi tek Profeti dhe i tha: "O i Dërguari i Allahut, dukesh sikur je përthyer në dysh nga pikëllimi i mungesës së Hatixhes." Çfarë mund t'i thoshte kur kjo ishte e qartë? Ai iu përgjigj thjesht: "Po," dhe vazhdoi, "Ajo ishte nëna e fëmijëve të mi dhe zonja shtëpisë sime."

Një ditë, Fatimeja shkoi tek babai i saj, Profeti Muhamed, dhe e pyeti: "Ku është nëna ime Hatixhe tani?" Përgjigja erdhi shpejt: "Në një kështjellë prej bambuje." Pyetjet e Fatimes vazhduan: "A është bambuja që njohim ne?" Meqë materialet në këtë botë janë ndryshe nga ato të botës tjetër, ai tha: "Jo, jo, bambu e zbukuruar me perla, smeralde dhe korale", dhe vazhdoi t'i përshkruante vajzës së tij vendbanimin e Hatixhes.

Pas vdekjes së Hatixhes, Profetin e mbështolli një re e tillë trishtimi saqë kur e shikonin të tjerët nga larg, kishin frikë se diçka e keqe do t'i ndodhte. Kjo gjendje vazhdoi e tillë deri në martesën e tij të dytë me Aishen, vite më vonë në Medinë. Profeti ishte vetëm. I kishin mbetur vetëm jetimët që Hatixhja i kishte lënë nën kujdes. Sidoqoftë, Profeti do ta përmendte emrin e Hatixhes në çdo rast, duke i folur për virtytet e saj kujtdo që takonte.

ZEJNEBJA DHE BASHKËSHORTI I SAJ

Siç përmendëm më parë, Ebu Asi nuk iu dorëzua trysnive të ushtruara mbi të për divorc, si një dhëndër i Profetit paqja qoftë mbi Të. Ai nuk e la gruan e tij, Zejneben. Ai ishte një nga liderët e Mekës në pasuri dhe prona, dhe ai ishte i njohur edhe për etikën e shkëlqyer në tregti. Ai gjithashtu ishte nipi i Hatixhes dhe ajo e kishte parë si birin e saj. Kishte qenë ideja e saj ta martonte me Zejneben dhe kur ia kishte propozuar Profetit këtë, ai kishte pranuar pa ngurrim. Kur Shpallja kishte filluar të zbriste, vajzat e Profetit e pranuan Islamin menjëherë, ndërsa dhëndurët deshën të jetonin me zakonet e vjetra. Kjo gjendje i ndikoi të dy djemtë e Ebu Lehebit, Utben dhe Utejben, të cilët qenë gati të prishnin martesat e tyre, por për Ebu Asin ishte ndryshe. Ai kishte një shtëpi plot paqe, një vajzë të quajtur Umame dhe një djalë të quajtur Ali.

Në të njëjtën kohë, megjithëse kishte respektin dhe konsideratën më të madhe për vjehrrin e tij, Muhamed Eminin, dhe vjehrrën dhe tezen e tij, Hatixhen, ai prapë nuk mundi t'i rezistonte trysnisë së Kurejshëve mbi të. Ai kishte frikë se ata mund të thoshin: "Ai nuk mund t'i bëjë ballë gruas së vet! Ai la fenë e të parëve për t'u bërë mysliman prej saj." Për këtë shkak ai nuk mund të prananonte Islamin. Për këtë Zejnebja nuk mundi të emigronte me babain e saj dhe në vend të kësaj qëndroi në Mekë me bashkëshortin.

Më së fundi emigrimi përfundoi dhe ishte afruar Lufta e Bedrit. Presionet mbi Ebu Asin po shtoheshin. Kur erdhi puna tek lufta, idhujtarët e Mekës filluan të bënin presion mbi Abasin

dhe Ebu Asin, që ishin njerëz të afërt me Profetin, por që ishin akoma në anën tyre. Për idhujtarët, kjo ishte koha kur këta persona duhet të tregonin përkrahjen e tyre për ta. Në hezitimin më të vogël ata do të thoshin: "Në vend që të qëndronte me karvanin e tij dhe të ruante pasurinë e Kurejshëve, ai u zhduk me gruan dhe ia mbathi." Ndoshta do të kishte qenë më mirë që ai të mos ua kishte vënë veshin, por Ebu Asi akoma nuk kishte arritur pjekurinë për t'i neglizhuar këto ide.

Si përfundim, Ebu Asi ishte midis idhujtarëve mekas në Luftën e Bedrit. Përleshjet ishin kthyer tashmë në luftë të hapur dhe nuk ishte e qartë se si do të përfundonte. Beteja ishte ndezur dhe myslimanët ishin fitimtarë. Midis Kurejshëve pati të vdekur dhe robër lufte. Ebu Asi u kap rob dhe u burgos.

Pati diskutime të gjata sesi të trajtoheshin të burgosurit, sepse kjo ishte hera e parë që ata përballeshin me një çështje të tillë. Më pas u vendos që të liheshin të lirë ata të burgosur që dinin shkrim e këndim dhe u mësonin 10 myslimanëve që nuk dinin. Ndërsa ata që nuk dinin, do të shkëmbeheshin në këmbim të një shpërblimi.

Kur Kurejshët e dëgjuan këtë vendim, filluan të dërgojnë paratë në këmbim të robërve. Zejnebja dërgoi gjerdanin që ia kishte dhuruar nëna e saj, Hatixhja, nëpërmjet Umer ibn Rabias, vëllait të Ebu Asit, për ta liruar nga robëria megjithëse ai ishte idhujtar. Ajo e bëri këtë me shpresë se zemra e tij do të zbutej, duke qenë se ajo e njihte natyrën e tij. Ajo besonte ta përdorte këtë si një mundësi që ai të pranonte Islamin.

Ndërsa vendimi përfundimtar për fatin e robërve të luftës ishte akoma në diskutim, një çantë me para ishte sjellë përpara Profetit. Ata që e sollën thanë: "Ky është shpërblimi që Zejnebja dërgon për të shoqin."

Ai e hapi çantën dhe pa gjerdanin që i përkiste gruas së tij

të dashur, Hatixhes. Ky gjerdan, të cilin nuk e kishte parë prej shumë kohësh, e dërgoi prapa në kujtimet e Mekës. Sytë e tij po shikonin përsëri të kaluarën. Ky ishte gjerdani që Hatixhja kishte hequr nga qafa e saj dhe ia kishte vënë së bijës ditën e dasmës. Ishte e qartë se nëpërmjet gjerdanit, Atij iu kujtua Hatixhja dhe një ndjenjë përmallimi dhe trishtimi e kaploi gjithë qenien e Tij.

Midis Sahabëve ra heshtja dhe secili mendonte sesi do të shkonte kjo çështje. Qetësia u thye nga fjalët e tij plot dhembshuri. Ai u kthye nga të pranishmit dhe u kërkoi: "Nëse dëshironi, lëreni të lirë robin e Zejnebes dhe kthejani mbrapsht mallin e saj."

Si të mos e përmbushnin Sahabët një dëshirë të Profetit? A nuk ua kishte lënë atyre në dorë Kurani nëse do t'i lironin me pagesë ose jo, të burgosurit? Menjëherë të gjithë miratuan fjalët e Profetit. Ata nuk donin ta kundërshtonin Atë në asgjë. Jo vetëm kishin konsideratë për çdo kërkesë të hapur, por edhe në çdo gjë që mendonin se Ai dëshironte, do të viheshin në garë për t'i shërbyer Atij, madje përpara se Ai ta kërkonte. Zemrat e tyre ishin tërësisht të dorëzuara.

Në të vërtetë, nëse Ai dëshironte, mund ta kishte zgjidhur çështjen pa u konsultuar fare me Sahabët, sepse Allahu i kishte dhënë atij këtë autoritet dhe ata e kishin vërtetuar atë. Megjithatë, ai po u tregonte rëndësinë e këshillimit në udhëheqje, ashtu siç kishte bërë më parë, edhe me çështjet më delikate. Kur kishin dalë për të ndjekur karvanin e Kurejshëve dhe papritur u përballën me ushtrinë mekase në Bedër, ai vendosi të mos i luftonte ata para se ta diskutonte çështjen me Sahabët për të marrë mendimin e tyre. Muhaxhirët liderë, si Ebu Bekri dhe Omeri kishin dhënë aprovimin e tyre në mënyrë të pakundërshtueshme. Sidoqoftë, asnjë zë nuk po dëgjohej nga Ensarët, njerëzit e Medinës.

Kur e kuptuan që Profeti po priste për një përgjigje nga ana e tyre, Sa'd ibn Muadhi, i cili përfaqësonte Ensarët, u ngrit dhe foli: "Me sa duket, ju po prisni që ne të flasim, o i Dërguari i Allahut! Ne të besojmë dhe të vërtetojmë ty. Ne dëshmojmë se ti na ke sjellë të vërtetën. Ne të japim fjalën dhe të sigurojmë se do t'i mbetemi besnikë asaj. Mund të na drejtosh ku të duash, o Profet i Allahut! Ne do të jemi me ty. Betohem në Atë që të ka dërguar ty se edhe në qoftë se do të na kishe çuar para oqeanit dhe të na kishe urdhëruar ta kalonim atë, do ta kishim bërë pa përjashtimin e askujt. Ne nuk i frikësohemi përballjes me armikun nesër. Ne jemi luftëtarë të guximshëm dhe mund të mbështetesh tek ne deri në fund. Në dashtë Allahu, përmes nesh, Ai do të të dhurojë ty fitoren. Me shpresën tek Allahu i Plotfuqishëm, le të shkojmë përpara, o i Dërguari i Allahut!"

Me një bindje të tillë të pakushtëzuar, çështja në fjalë u zgjidh natyrshëm menjëherë. Përderisa kishte miratimin e tyre nga zemra, Ebu Asi mund të ishte i qetë.

Profeti iu afrua Ebu Asit, u ul në gjunjë duke i pëshpëritur diçka në vesh dhe ai miratoi me kokë në shenjë pranimi. Vetëm Allahu e di çfarë i tha në atë moment.

Çështja ishte mbyllur dhe Ebu Asi bashkë me gjerdanin u nis për në Mekë. Kur dëgjoi për mbërritjen e tij, Zejnebja i doli përpara e ngazëllyer. Ai ishte bashkëshorti i saj dhe po kthehej nga lufta shëndoshë e mirë. A mund të kishte lumturi më të madhe për të?

Por, në sytë e Ebu Asit kishte trishtim. Ishte e qartë se diçka tjetër e shqetësonte atë, duke mjegulluar madje edhe gëzimin e çlirimit nga robëria. Zejnebja e pyeti: "Çfarë ke kështu? Pse je kaq i mërzitur?"

Reagimi ishte sikur të mos ta kishte dëgjuar pyetjen fare. Ishte e qartë se diçka më serioze kishte ndodhur. Zejnebja e

pyeti disa herë, duke menduar se nuk mund të gjendet një zgjidhje për një problem pa e njohur se çfarë është.

Më në fund, Ebu Asi filloi të flasë pas një heshtje të gjatë. "Ka marrë fund e dashur! Është koha që ne të ndahemi." Në dhomë pllakosi heshtja. Ai vijoi: "Po, është e dhimbshme, por…" dhe lotët e penguan të përfundonte. Ajo e kuptoi se ç'po ndodhte dhe filloi të qante me ngashërim. Duhet të kishte një arsye për këtë ndarje që doli nga hiçi. Në fillim ajo kujtoi se ai po i dorëzohej trysnisë së Kurejshëve dhe i tha: "Pra, edhe ti paske rënë në grackën e Kurejshëve dhe po të detyrojnë të bësh çfarë duan ata dhe po më lë?"

Këto fjalë qenë si thika në zemër për Ebu Asin, i cili tha menjëherë: "Jo! Nuk u jam dorëzuar Kurejshëve si Utbe dhe Utejbe. As nuk u kam dhënë fjalën, as nuk kam bërë ndonjë marrëveshje me ta." Por, cila ishte arsyeja? Zejnebja e pyeti: "Po pse po ndahemi pra?"

I mblodhi të gjitha forcat dhe u përgjigj: "Kam bërë një premtim dhe duhet t'i qëndroj besnik atij." "Çfarë premtimi? Kujt ia ke bërë këtë premtim?", e pyeti ajo. Ai u përgjigj: "Babait tënd të bekuar. Ai dëshiron të të dërgoj tek Ai dhe të të them se Islami na ka ndarë. Sipas fesë së tij, nuk është e pranueshme që ti të qëndrosh e martuar me mua!" "Dakord," u përgjigj Zejnebja, "nëse ti bëhesh mysliman, atëherë ne mund të jetojmë bashkë përsëri dhe të shkojmë në Medine për të jetuar."

Ebu Asi i tha: "Është e lehtë për ty ta thuash këtë, por e vështirë për mua. A do që Kurejshët të thonë se u bëra mysliman që të qëndroj pranë teje apo që kam frikë se mos bie rob përsëri? A do t'i jepje atyre një armë të tillë kundër meje? Nëse do të kishte qenë ndryshe, ndoshta unë mund të bëja siç the ti, por kështu nuk kam zgjidhje tjetër përveç se të duroj. Bëhu gati të nisesh!"

Ishte e qartë se kishin arritur në një rrugë pa krye. Ajo ishte

shumë e trishtuar. Kishte bërë shumë përpjekje, por prapë nuk e kishte bindur që i shoqi të pranonte Islamin. Nga ana tjetër ishte gëzimi i bashkimit me të atin. Nuk mund të kishte lumturi më të madhe, por ajo donte ta ndante më të shoqin këtë lumturi. Ndërsa mendonte këto, Ebu Asi i tha: "Yt atë ka dërguar Zejd ibn Harithin dhe disa nga Ensarët për të të marrë me vete. Ata po të presin në luginën e Jexhuxhit. Nxito dhe mos i lër të presin."

"A nuk do të vish me mua?" e pyeti ajo për herë të fundit. "Jo, e dashur! Kjo është dëshira e babait tënd dhe unë do të bëj atë që dëshiron Ai."

Në këtë pikë, i dërrmuar, u largua nga shtëpia në lot. Zejnebja nisi të përgatitej për rrugë. Kur përfundoi së përgatituri plaçkat, Ebu Asi dërgoi të vëllanë, Kinanin, ta shoqëronte për ku po e prisnin. Kështu filloi udhëtimi i trishtuar i ndarjes.

Megjithatë, dukej se ky udhëtim nuk do të ishte i lehtë. Paria e Kurejshëve i doli përpara dhe i ndaluan në një vend të quajtur *Dhu Tuva*. Një prej tyre ishte Hubar ibn Esuedi, një armik i egër i myslimanëve. Ai ishte bërë si i tërbuar dhe donte të hakmerrej për humbjen e Bedrit. Ai zuri të sulmonte dhe plagosi devenë e tyre me shpatë. Kafsha e mjerë u tremb dhe nuk po mbahej më. Ai vazhdoi ta godiste deri sa ajo u rrëzua duke e hedhur edhe Zejneben përdhé.

Hubari qëndronte mbi devenë e rrëzuar duke treguar shpatën për të mos i lënë të afroheshin dhe u tha: "Betohem se nëse dikush provon të afrohet, do ta bëj copa-copa." Askush nuk pati guxim të lëvizte.

Atëherë, Ebu Sufjani ngriti zërin: "O vëlla i Ebu Asit! Uli armët dhe na lër të bisedojmë."

Kunati ishte shpresa e saj e vetme, por Kinani nuk donte të kundërshtonte Ebu Sufjanin dhe nuk veproi. Si mund t'i

kundërvihej liderit të fisit të tij? Fjala e tij ishte ligj. Ata ishin në të njëjtën anë. Ai kishte ardhur vetëm për të zbatuar fjalën e Ebu Asit.

Ebu Sufjani tek po afrohej, filloi të flasë: "O bir i Rabias! Ajo çfarë na ndodhi ne nuk ju ndodhi ju, apo jo?" Ai vazhdoi: "Si mund ta lësh këtë grua të largohet kështu në mes të ditës. Ti e di dhimbjen dhe fatkeqësinë që na ra mbi krye për shkak të Muhamedit dhe njerëzve të Tij. Po të të shikojnë që po shoqëron vajzën e tij, do të mendojnë se një fatkeqësi tjetër na ka rënë mbi krye. Ky do të ishte një zhgënjim i madh për ne. Të betohem se ne nuk na duhet vajza e Tij, as nuk do të hakmerremi. Bëj atë që duhet dhe ktheje këtë grua në Mekë në mënyrë që njerëzit të shikojnë që e morëm mbrapsht. Pastaj, në fshehtësi mund ta çosh ku të duash."

Për Kinanin kjo ishte torturë e vërtetë. Nën rrethana normale kjo do të ishte e papranueshme. Shpeshherë, çështje të vogla si kjo, mund të shpërthenin luftëra shekullore. Puna nuk ishte një luftë feje dhe besimi, por për nderin e familjes dhe kërcënim ndaj njerëzve. Edhe pse ishte e vështirë për t'u pranuar, ai ishte i detyruar të thoshte "po" për shkak të dilemave që po i rëndonin mbi kokë.

Zejnebja ishte plagosur dhe po humbiste gjak. Më vonë do të zbulohej se ajo kishte pasur një abort për shkak të kësaj dhune.

Ata u dorëzuan dhe u kthyen në Mekë, ashtu siç kishte urdhëruar Ebu Sufjani. Ky incident do të bënte jehonë të madhe. Kur e shoqja e Ebu Sufjanit, Hindi, dëgjoi se çfarë i kishin bërë Zejnebes, i lëshoi mallkimet më të ashpra liderëve të Mekës: "Pse nuk treguat një guxim të tillë në Bedër, por me një grua të pambrojtur? Pse bëheni luanë pas luftës dhe nuk i tregoni dhëmbët atëherë kur duhet?"

Disa ditë më vonë, Kinani mori rrugën përsëri me Zejneben,

plagët e së cilës ishin duke u shëruar, dhe e la atë me Zejd ibn Harithin.

Pas një udhëtimi të gjatë dhe të lodhshëm arritën në Medine, ku Zejnebja u takua me të Atin dhe të afërmit e saj. Kur ai dëgjoi se çfarë kishte hequr, i Dërguari i Allahut u mërzit pa masë dhe premtoi se ata që kishin bërë një gjë të tillë do të paguanin për këtë.

Kaluan vite dhe fati do t'i bashkonte përsëri në Medinë Zejneben dhe Ebu Asin. Një ditë Ebu Asi u nis për rrugë me një karvan të Kurejshëve. Ai shkoi në Damask, bleu mallra dhe ndërsa po kthehej në Mekë, ndodhi një përleshje dhe ai u kap rob nga medinasit. Atij iu dha mundësia për t'u bërë mysliman, por nuk pranoi. Kur dëgjoi se i shoqi ishte kapur rob, Zejnebja vrapoi për tek xhamia ku i kishin mbledhur dhe tha: "O njerëz! Unë i jap lirinë Ebu Asit, birit të Rabias."

Në atë moment, Profeti paqja qoftë mbi Të kishte filluar namazin dhe po lutej. Pasi mbaroi lutjet, u kthye nga të pranishmit dhe pyeti: "A e dëgjuat dhe ju atë që dëgjova unë?" Ata thanë: "Po, o i Dërguari i Allahut."

Ai vazhdoi: "Betohem në Allah se para se të dëgjoja atë që dhe ju dëgjuat, nuk e dija se çfarë po ndodhte. Sidoqoftë, është detyra jonë që të qëndrojmë në lirinë që dha një myslimane e re." Më pas, ai u takua me Zejneben dhe foli me të. Pastaj u kthye nga xhamia dhe u tha njerëzve: "Pa dyshim që ju e dini këtë çështje. Mund t'ia jepni mbrapsht pasurinë dhe të kthehet, dhe kjo është ajo që ne duam. Megjithatë, po të doni mund ta mbani pasurinë e tij dhe ta përdorni, sepse ajo është e drejta juaj."

Besimtarët e kuptuan dhe thanë njëzëri: "O Profet i Allahut! Ne duam t'ia japim mbrapsht të gjithë pasurinë atij."

Ebu Asi u lirua për të dytën herë. Ai u kthye në Mekë me mallin e tij të paprekur.

Kur arriti në Mekë, ua shpërndau mallin gjithsecilit një

nga një. Pasi u ktheu ato që u detyrohej, u tha: "O njerëz të Kurejshëve! A ka ndonjë njeri që pret akoma diçka nga unë?" Ata u përgjigjën: "Jo, ne e kemi parë besnikërinë tënde." Pas kësaj ai tha: "Dëshmoj se nuk ka të adhuruar tjetër përveç Allahut dhe Muhamedi është robi dhe i Dërguari i Tij! Betohem se ajo çfarë më pengonte të bëhesha mysliman deri tani ishte frika se ju do të mendonit se u bëra për t'ju marrë pasurinë. Allahu më dha mundësinë t'jua kthej plotësisht atë dhe unë tani nuk kam më asgjë tuajën. Unë jam bërë mysliman."

Kishte ardhur koha t'i thoshte lamtumirë Mekës dhe banorëve të saj. Ai shkoi drejt e në Medinë. Ai shkoi në xhami dhe përsëriti dëshminë e besimit përpara Profetit paqja qoftë mbi Të.

Profeti, i gëzuar pa masë nga kthimi i tij, e martoi përsëri Zejneben me të. Megjithatë, kjo martesë nuk do të zgjaste shumë. Në fillim të vitit të 8-të pas emigrimit në Medine, Zejnebja iu bashkua nënës së saj, Hatixhe, në botën e përtejme. Katër vjet më vonë, Ebu Asi ndërroi jetë gjithashtu.

Ata kishin lënë një vajzë të quajtur Umame dhe një djalë të quajtur Ali. Umame vinte në xhami herë pas here dhe luante me gjyshin e saj, Muhamedin paqja qoftë mbi Të. Ajo i hipte shpesh mbi kurriz kur Ai falej.

Një herë, midis disa dhuratave që i erdhën atij, gjeti një gjerdan. Ai e mori dhe ia vendosi në qafë Umames. Kjo i kishte kujtuar gjerdanin që Hatixhja i kishte vënë në qafë Zejnebes kohë më parë.

Kur Fatimeja e kuptoi se vdekja po i afrohej, e porositi të shoqin, Aliun, që të martohej me Umamen, vajzën e Zejnebes, pasi ajo të ndahej nga jeta. Kështu, pas mbajtjes së zisë për gruan e tij, Aliu u martua me Umamen, ashtu siç kishte dashur Fatimja.

BESNIKËRI E PAVDEKSHME

Hatixhja kishte lënë një përshtypje dhe paqe aq të madhe në zemrën e bashkëshortit të saj saqë Ai i vizitonte shpesh miqtë e saj të vjetër dhe përpiqej ta mbante gjallë kujtimin e saj. Askush nuk mund ta zinte vendin e saj. Profeti paqja qoftë mbi Të qëndroi i vetëm për 3 vjet pas vdekjes së saj dhe me gjithë vështirësitë e jashtëzakonshme të asaj kohe, nuk mendoi të martohej përsëri, deri sa më vonë, kur bashkësia myslimane u vendos në Medinë.

Pas disa vitesh, kishte ardhur koha e triumfit mbi Mekën. Pas gjithë atyre viteve plot ngjarje, përfshirë edhe Emigrimin dhe Luftat Bedrit, të Uhudit, Hendekut dhe Hudejbijes, Meka e cila i kishte kthyer besimtarët dhe i kishte lënë të vdisnin në Shib Ebu Talib, ishte gati për t'u dorëzuar. Më në fund, zërat e besimtarëve po dëgjoheshin përsëri në rrethinat e Mekës, por kësaj here, në vend të vajtimit, kishte muzikë të gëzueshme sepse ishin të fortë dhe fitorja ishte e garantuar tashmë. Ndërsa dikur një grup i vogël myslimanësh ishin persekutuar dhe përzënë nga shtëpitë dhe qyteti i tyre, tashmë një ushtri prej 10 mijë vetash ishte nisur nga Medina drejt Mekës, ku lajmet e fitores ishin të dukshme.

Kur hyri në qytet, Muhamedit paqja qoftë mbi Të iu kujtua Hatixhja e tij e dashur. Ai shkoi në vendprehjen e saj në varrezat e Hajunit, tek varri i bashkëshortes së Tij besnike, atë të cilën nuk do ta harronte kurrë. Jeta e Tij ishte një shembull për të gjithë dhe në veprimet e Tij kundrejt Hatixhes, ishte një përmendore besnikërie. Ai shkoi pranë varrit të saj dhe Allahu e di se çfarë kujtimesh i kaluan përpara syve dhe çfarë lutjesh

pështpëriti. Ndoshta përkushtimi, sakrifica dhe vetëmohimi i saj në rrugën e Allahut, u rigjallërua përsëri në sytë e Tij. Ai u lut për të me orë të tëra.

Më pas, u kthye tek tendat që ushtria kishte ngritur në Ebtah dhe u fut në Mekë me Sahabët e Tij nga të gjitha hyrjet.

Trashëgimtarët, fëmijët e saj ishin larguar njëri pas tjetrit. Kasemi, që kishte qenë akoma foshnjë, Abdullahu, po ashtu, dhe vajzat e tyre Zejnebja, Umu Kulthumi dhe Rukija e kishin lënë këtë botë për t'u bashkuar me nënën e tyre në Parajsë.

Në këto ditë të fundit, kur të gjithë fëmijët kishin shkuar me nënën, vetëm Fatimja ishte akoma në jetë. Ajo ishte një burim ngushëllimi për Profetin. Por, edhe ajo nuk do të jetonte gjatë. Gjashtë muaj pas vdekjes së babait të saj, e pafuqishme për të duruar mungesën e prindërve të saj të dashur, ajo do të bashkohej me ta në jetën e përjetshme.

PËRFUNDIM

Kjo ishte jeta e pashembullt e Hatixhes. Vendi i saj tek Allahu dhe Profeti është mëse i qartë. Por, siç e pamë, këtë vend ajo e fitoi, nuk iu dhurua. Pa dyshim se askush nuk mund të arrijë fitore të tilla pa kaluar pengesa dhe çfarëdo sprove që mund të sjellë fati.

Njerëzit fitojnë merita përmes sakrificave që bëjnë. Ata gjithashtu tregojnë ngjyrat e tyre të vërteta në përballjen me fatkeqësitë, në kurajën dhe vendosmërinë për të vazhduar pa u lëkundur. Çdo kohë e vështirë gjatë historisë ka prodhuar heronjtë e vet. Hatixhja ishte një nga heronjtë e ditëve të para të Islamit. Ajo jetoi një jetë të pashoqe dhe kjo është treguar nga vetë Allahu dhe shërbëtori i tij më i dashur, Profeti Muhamed paqja qoftë mbi Të.

E si mund të ndodhte ndryshe? Ajo ishte ndihmësja dhe mbështetësja e parë, ku Profeti i Fundit do të vraponte sa herë kishte nevojë. Ajo nuk ishte vetëm në vijën e parë të frontit kur vinte puna për devotshmëri dhe sakrificë, por arriti majat e virtytit dhe fisnikërisë së shpirtit. Askush nuk mund të krahasohej me të në bujari dhe bamirësi. Sa njerëz të pasur janë gati sot të japin çdo gjë të tyren në rrugën e Allahut dhe të Dërguarit të Tij deri në pikën ku të vuajnë vetë për bukën e gojës? Është e lehtë për ta pretenduar një gjë të tillë, por kur vjen çasti i së vërtetës, heronjtë e vërtetë që mund të përballojnë kushte të tilla, të cilët do të sakrifikojnë gjithçka, janë të pakët dhe larg saj.

Pa dyshim, duke marrë parasysh atë çfarë kemi parë nga jeta

e saj, ne mund të pyesim: "A ka qëndruar dikush ndonjëherë më lart se Hatixhja? A ka parë bota një të ngjashme me të?" Historia tregon se përgjigja është në mënyrë të pamohueshme jo.

Kështu, ata që e admirojnë atë, duhet të përpiqen të bëjnë një jetë si të sajën. Në të vërtetë, nuk ka rrugë më të mirë për të fituar bekimin e Allahut dhe të Dërguarit të tij dhe për tu mbajtur mend pasi të kemi shkuar në botën e përtejme.

NGJARJET KRYESORE NË JETËN E HATIXHES

Për lehtësi reference, kjo është një kronologji e shkurtër e ngjarjeve kryesore në jetën e Hatixhes, referuar në këtë libër:

- 556 – Lindja e Hatixhes
- Martesa me Ebu Halan
- Lindja e djalit të parë, Hindit
- Lindja e djalit të dytë, Hala
- Ebu Hala vdes në luftë dhe Hatixhja trashëgon pasurinë e tij
- Martesa me Atik ibn Abidin
- Lindja e vajzës, Hindisë
- Atik ibn Abidi vdes në luftë
- Hatixhja nuk mendon të martohet përsëri dhe mbyll derën e të gjitha propozimeve
- Biznesmene e pasur, Hatixhja, bën tregti ndërkombëtare në Perandoritë Romake e Perse si dhe në Gasasina, Hira dhe Damask.
- 595- Hatixhja kërkon personel për të drejtuar karvanin e saj në Damask
- Propozimi i Ebu Talibit për të marrë Muhamed Eminin për të drejtuar karvanin
- Takimi i Hatixhes me Profetin
- Hatixhja dërgon shërbëtorin më të mirë, Mejseren për të shoqëruar Muhamedin gjatë udhëtimit

- Kushëriri i Hatixhes, Uaraka ibn Neufeli e siguron atë se Muhamedi paqja qoftë mbi Të nuk është tjetër veçse Profeti i Shumëpritur, pasi ajo i tregon për ndodhitë që Mejsere i kishte treguar gjatë udhëtimit për tregti
- Shoqja e ngushtë e Hatixhes, Nefise bint Munja i tregon Muhamedit propozimin për martesë
- 596- Martesa me Muhamedin paqja qoftë mbi Të
- Pasi e ka vëzhguar nga afër jetën e të shoqit, Hatixhja fton në dasëm mëndeshën e tij, Halimen.
- 598- Lindja e djalit, Kasemit
- 600- Vdekja e Kasemit
- 600- Lindja e vajzës, Zejnebes
- 603- Lindja e vajzës, Rukijes
- 605- Lindja e vajzës, Umu Kulthumit
- 608- Lindja e vajzës, Fatimes
- 609- Muhamedi paqja qoftë mbi Të tërhiqet në majën e Malit të Dritës
- 610- Fillimi i Shpalljes Hyjnore në shpellën Hira në muajin e Ramazanit
- Falja e parë me xhemat. Profeti fal namazin për herë të parë me Hatixhen
- Thirrja e parë në Islam. Profeti fton njerëzit më të afërt të fisit në besim
- 612- Lindja e djalit, Abdullah
- Hatixhes i vjen përshëndetje nga Allahu nëpërmjet Xhebrailit
- 613- Thirrje e hapur ndaj njerëzve të Mekës për të përqafuar Islamin dhe vala e parë e kundërshtimit dhe persekutimeve nga Kurejshët

- Djemtë e Ebu Lehebit, Utbe dhe Utejbe i dorëzohen presioneve të Kurejshëve dhe divorcojnë vajzat e Profetit, Rukijen dhe Umu Kulthumin
- 615- Emigrimi i parë në Islam. Vajza e Profetit Rukija largohet për në Abisini me të shoqin, Osmanin, dhe një grup besimtarësh
- 616- Emigrimi i dytë në Abisini
- 617- Sulme të ashpra dhe vitet e bojkotit nga Kurejshët
- 620- Ndihma e Hakim ibn Hizamit për tezen e tij vë në lëvizje ngjarje që do të anulonin bojkotin
- Bojkoti përfundon
- Viti i hidhërimit. Mbështetësi më i madh i Profetit, Ebu Talibi, ndërron jetë
- Hatixhja nuk merr pjesë në varrim sepse është në shtratin e vdekjes
- Largimi nga jeta i Hatixhes në Mekë